KAPOSVÁR

XI. évfolyam, 13. szám.
1955. március 31.

Éljen felszabadulásunk tizedik évfordulója!

Ludas Matyi

FELSZABADULÁSUNK ÜNNEPÉN

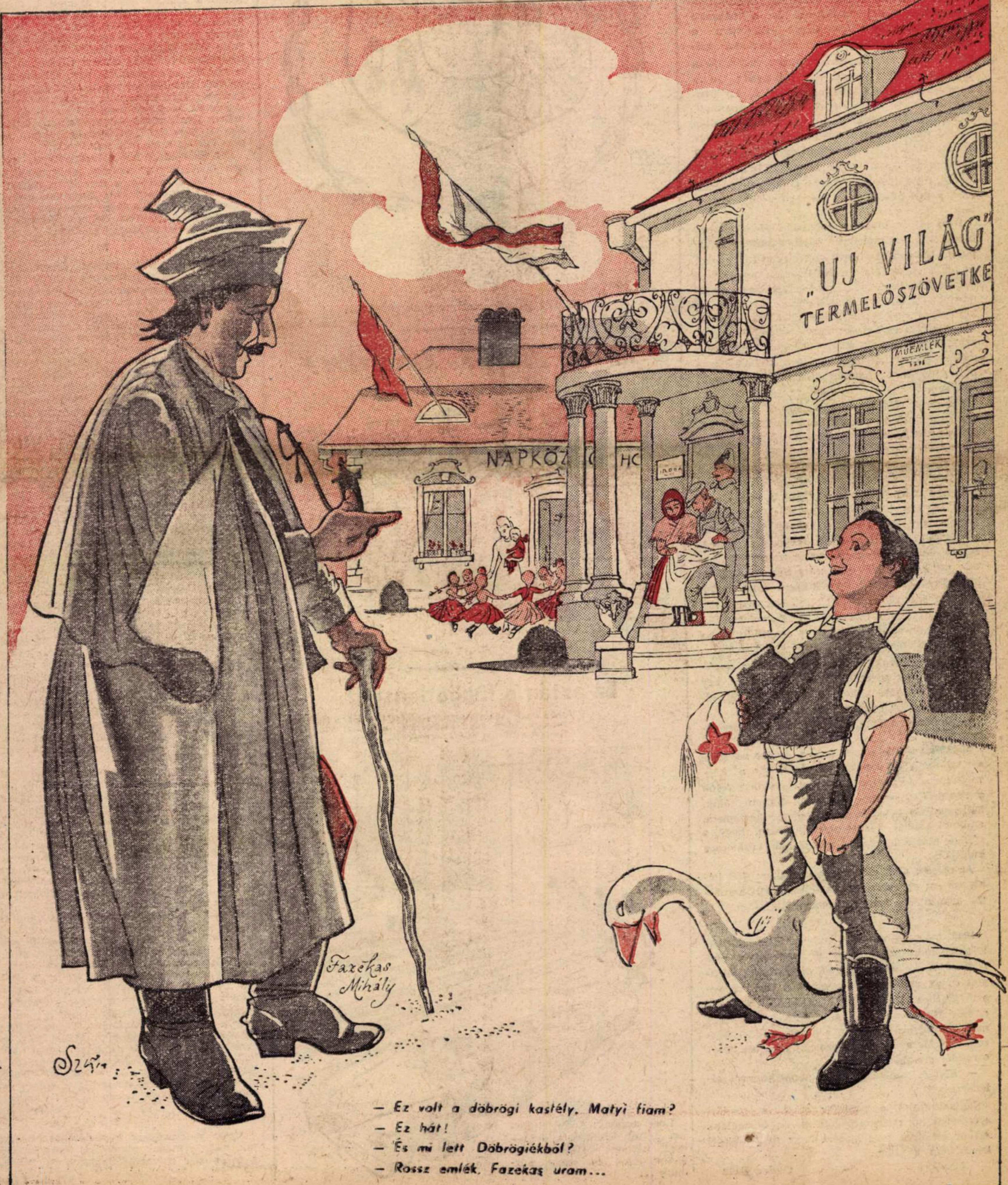
NAPKÖZ HO
„UJ VILÁG"
TERMELŐSZÖVETKE
MŰEMLÉK
IRODA
Fazekas Mihály
Sz

– Ez volt a döbrögi kastély, Matyi fiam?
– Ez hát!
– És mi lett Döbrögiékből?
– Rossz emlék, Fazekas uram...

Ára 70 fillér

Felszabadulás

Mindenkinek megvan a maga felszabadulási élménye. Hadd mesélem el én is az enyémet, vagyis inkább azt a pillanatot, amidőn . . . de elég a bevezetőből, térjünk a tárgyra.

★

1944-ben kezdtem csak igazán irtózni az egyenruháktól. Addig csak a rendőröket, csendőröket és katonákat utáltam, de ebben az időben már akkor is torkomba ugrott a szivem, ha egy fináncca] vagy tűzoltóval találkoztam az utcán. Persze erre megvolt a magam külön oka. Ugyanis a németek bejövetele után valami eszelős daccal elhatároztam, hogy életben fogok maradni és ez, a szerencsétlen véletlenek folytán, a hatóságok rosszalásába ütközött. Mindenesetre a katonasággal minden addigi, amúgyis kellemetlen kapcsolatomat megszakítottam és a nagyobb komplikációk elkerülése végett felvettem a Sóthy László nevet, amelyet egy barátom szivességből bocsátott rendelkezésemre. A papírjaim teljesen rendben voltak, egy jogvégzett anyakönyvvezető sem találhatott volna hibát bennük, hiszen én magam töltöttem ki valamennyit. A legnagyobb büszkeséggel apám, Sóthy Fülöp halotti anyakönyvi kivonata töltött el, amely akkora volt, mint egy lepedő és két nagy szomorúfűz bólogatott rajta. Ha néha, hazulró] elmenet, elfogott a kétség, csak rá kellett pillantanom a két hiteles fűzre és rögtön megnyugodtam.

Mert sajnos, időnként mégis el kellett hazulról távoznom, mivelhogy életbenmaradásomhoz puszta elszántságom nem volt elegendő: táplálék és lakbér is kellett hozzá. Maszkom, amelyet a kellemetlen ismerősök megtévesztésére alkalmaztam, egyszerű volt és hatásos. Kerültem a külsőséges eszközöket. Hajamat középen kettéválasztottam és bajuszt növesztettem. Megjegyzem, ez volt életem első bajusza és legnagyobb meglepetésemre olyan undorító macskabajuszom nőtt, hogy a villamosban kezdtek „testvérnek" szólítani.

Mindezek ellenére mégis nagyon féltem az egyenruháktól és a nagy kövér rendőröktől különösen. Pedig nem vagyok gyáva, bizonyisten. De tessék elképzelni, amint megyek macskabajuszomma] a pesti utcán, izzadt kezemben a „Magyar Futár" legfrissebb számát szorongatva s közben rámordítanak a plakátok, amelyekből csak egy szót hallok különös élességgel: „felkoncoltatik". És ez nem is valami általános fenyegetőzés: engem akarnak felkoncolni személyesen, hiszen katonaszökevény vagyok és hamis néven élek, sőt már mint Sóthy László is katonaszökevénnyé váltam közben, mert természetesen a barátom is elfelejtett bevonulni. Mit használ itt már a macskabajusz és szomorúfűz, ha egy ilyen rendőrnek egyszer eszébe jut, hogy néhány kellemetlen kérdést intézzen hozzám . . .

Volt egy időszak, amikor megpróbáltam szoktatni magamat a rendőrökhöz. Odaléptem egy ilyen vastag bálványhoz és dobogó szívvel, elszoruló torokkal megkérdeztem:

— Biztos úr kérem, merre van a Légszesz-utca?

Nem lett belőle semmi baj. A rendőr udvariasan válaszolt, én megtudtam, merre van a Légszesz utca, de ahelyett, hogy megszoktam volna a rendőröket, egyre idegesebb lettem tőlük. Másnap már két aktedront kellett bevennem, amikor óbudai lakásomból kitörtem, hogy a gyilkos plakátok között pénzszerző körútamra induljak.

Az ostrom alatt elég nyugodtan éltem. Hét hétig voltam egy pincében, a fejem fölött szétlőtték a házat, de rendőrrel nem találkoztam.

★

1945. márciusában az ötödik kerületi pártheiyiségbe indultam, hogy részt vegyek az első pártnapon. Az előcsarnokban nagy tömeg tolongott, mely csakhamar odasodort a terembe vezető ajtóhoz. Itt hirtelen visszahőköltem: egy rendőr állt az ajtóban. A régismert szorongás marokra fogta a szivemet, a hátamat hideg borzongatta. De ez csak egy pillanatig tartott, mert a rendőr megszólalt:

— Elvtárs, szabad kérnem a pártkönyvét ellenőrzésre?

Megmutattam a pártkönyvemet a rendőrelvtársnak, ő rámmosolygott és én bementem. Akkor értettem meg igazán, hogy megváltozott körülöttem a világ.

Gádor Béla

Az USA propagandahadjárata Nyugat-Európában

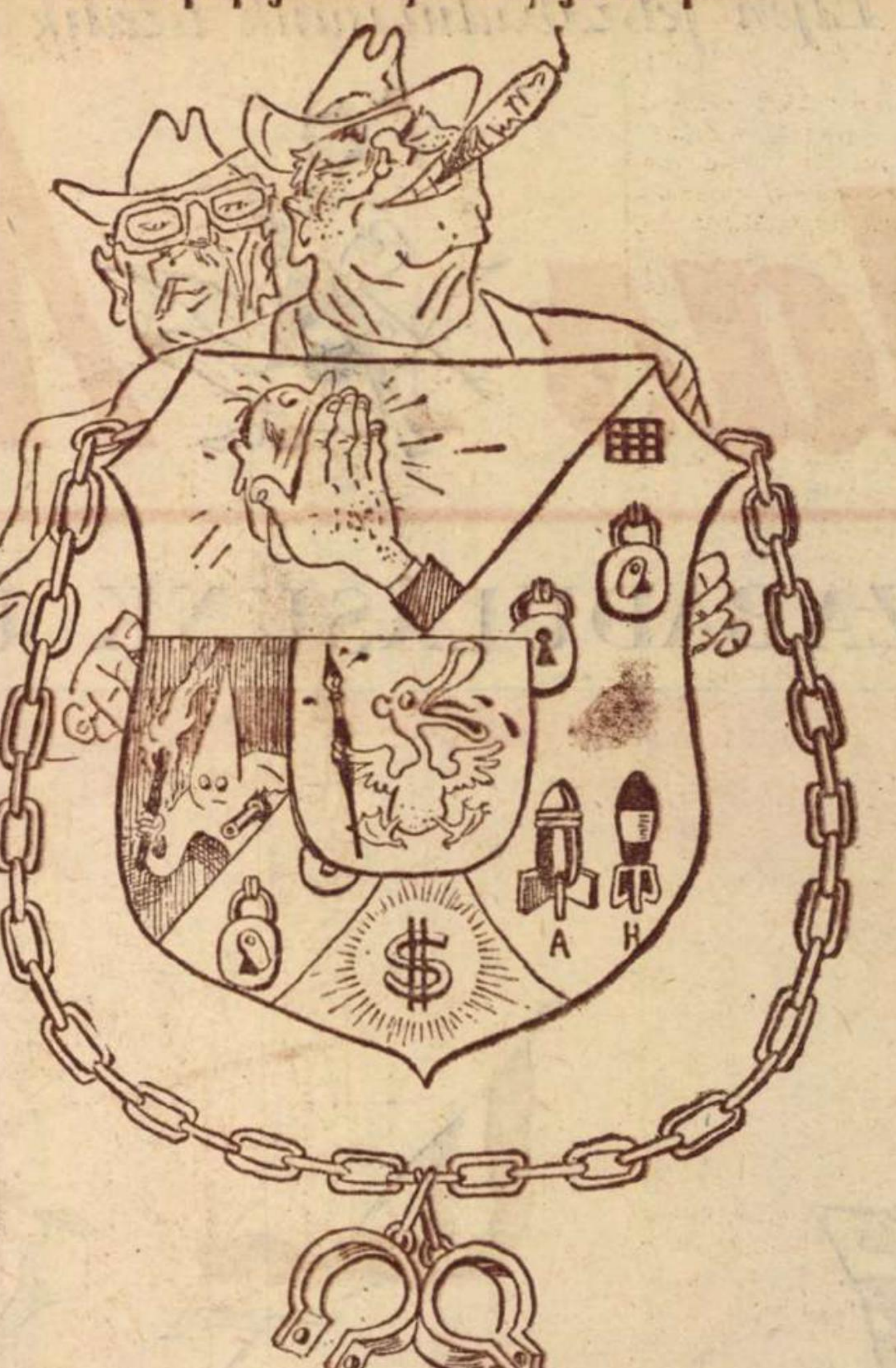

Amerikából jöttünk, mesterségünk címere . . .

(Gáspár Antal rajza)

LÉGIVESZÉLY KELETEN!

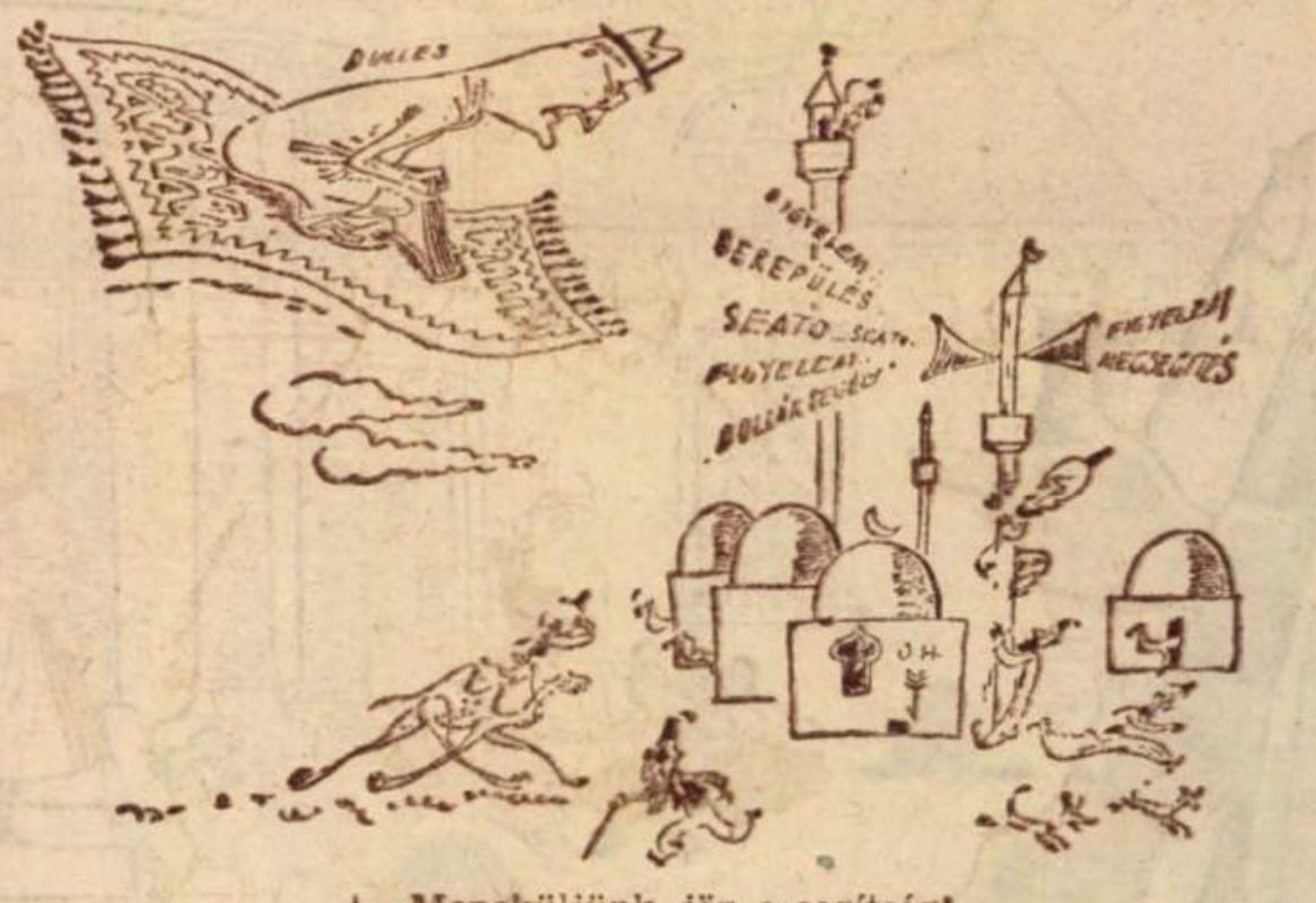

— Meneküljünk, jön a segítség!

Ez aztán a függetlenség!

Az olasz minisztertanács ülését két órára félbeszakították, mert Luce asszony, az amerikai nagykövet kihivatta Scelba miniszterelnököt.

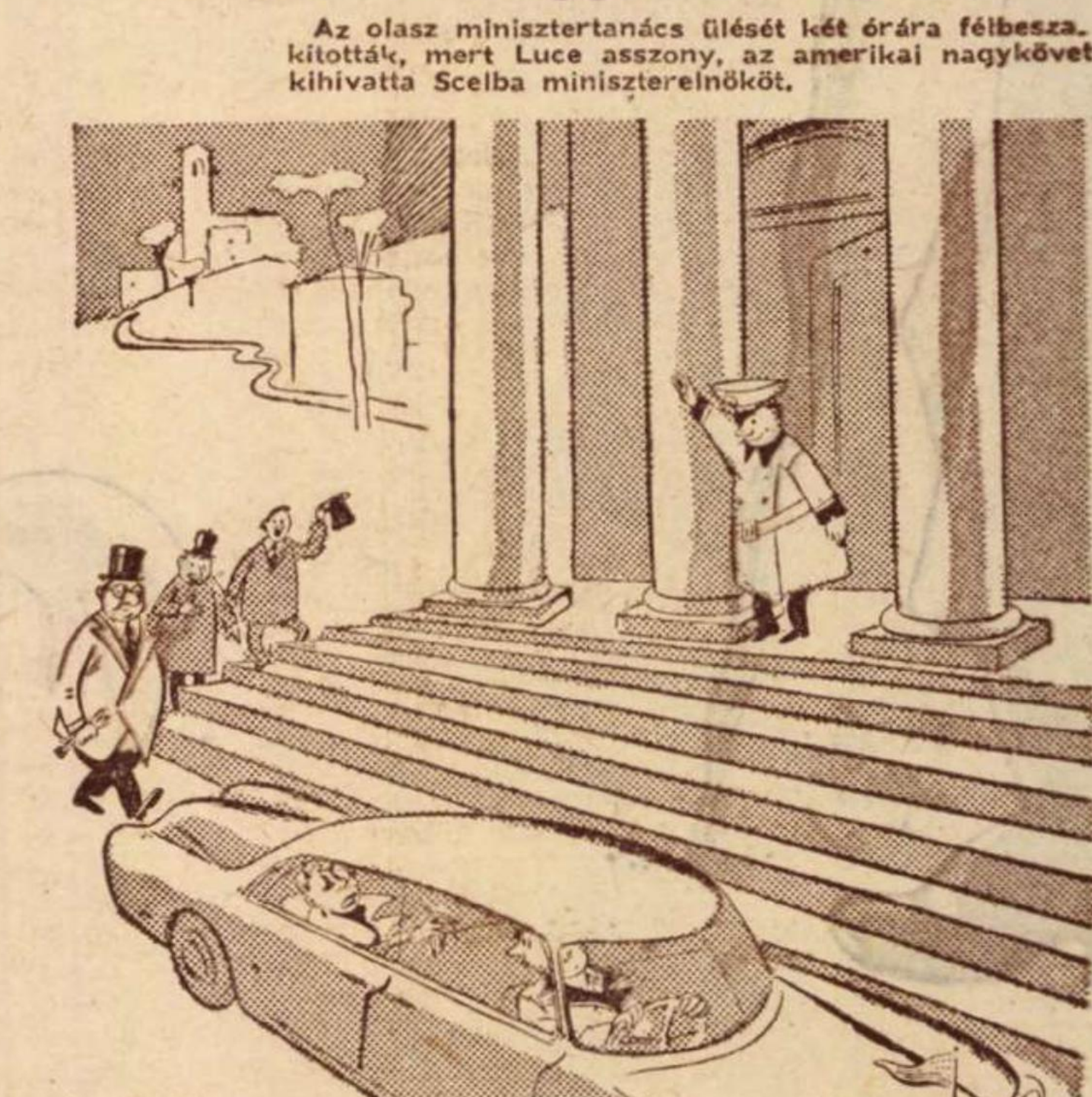

Luce asszony: Sofőr, dudáljon kettőt Scelbának, de nehogy hármat dudáljon, mert akkor lejön az egész kormány . . .

A fehér egér

Gondosan megkerültem egy döglött lovat, aztán levettem a hátizsákom és leültem a járda szélire. Körülbelül ezerötszáz kilométernyi gyaloglás után értem ide a Haller-térre, érthető, ha bizonyos fokig fáradtnak éreztem magam. Ideje — gondoltam — pihennem egy keveset. Hátizsákomban liszt, cukor, marhahús, kenyér és zsír volt. Szegeden kaptam, egy prémmel bélelt német katona-bekecsért. A bekecset akkor már régóta cipeltem. Még a pinszki pályaudvaron vettem egy német őrmestertől, ötszáz Honvéd-cigarettáért. Ezret kért érte, de végül is beérte ötszázzal, mert úgy találta, hogy az ötszáz cigaretta is tovább tart, mint a háború. A cigarettát akkor már régóta cipeltem. Még Kievben kaptam volt egy magyar szakaszvezetőtől. Eredetileg ezret kaptam. Tiszteletdíjként. Tudniillik három hónapon keresztül én írtam a szakaszvezető leveleit a menyasszonyának. Versben. Olyan szép szerelmes verseket írtam Jucikának Egerbe, hogy a végén már féltékeny voltam a szakaszvezetőre. Az ezer cigaretta felét egyébként később beadtam a század cigaretta-kasszájába, amikor Cholmban, a pályaudvar SS-parancsnokától egy Göring-mozdonyt vettünk tizenhétezer szivarkáért. Szép, új német mozdony volt, jól vettük. Megért volna húszezer cigarettát is. (Csak most jut eszembe, hogy a bekecs ilyenformán tulajdonképpen drága volt. Egy új mozdony harmincnégy bekecs? Nevetséges. Persze, most már mindegy.)

Ott üldögéltem hát a Haller-téren, s arra a marhapörköltre gondoltam, amit majd anyám főzni fog a szerelmes versekben fogant marhahúsból, jó paprikásan. Hogy lesz-e anyámnak paprikája otthon, s hogy lesz-e még anyám, s lesz-e otthonom, nem tudtam. Február ötödike volt. Ezerkilencszáznegyvenötben.

★

Amikor hajnalodni kezdett, észrevettem, hogy néz a ló. Igen, engem nézett a döglött ló, engem figyelt kocsonyává dermedt nagy szemével. Nem állhattam a tekintetét. Oly sokan figyeltek volt az elmúlt évek alatt, hogy elhatároztam: egy percig sem maradok tovább, megszököm. Amikor úgy láttam, hogy a ló éppen más irányba néz, felvettem a hátizsákot, s a pokrócot, amelyen addig ültem, a fejemre borítva elindultam a Körút irányába. Már világos reggel volt, amikor kiértem a Körútra, és megláttam Budapestet.

A látványt, amely ott, a Körút sarkán fogadott, nem írom le. Az olvasó amúgy is különbet látott. Az érzést pedig, amelyet a látvány keltett bennem, nem tudom leírni. Lehet, hogy döbbenetemben nem is éreztem semmit. Első gondolatom — erre emlékszem — valami ilyesféle volt: hát itt mi történt? Csak bámultam bambán a volt várost.

Torzonborz emberek, torzonborz öltözékben, torzonborz tárgyakat húztak maguk után a hóban. Járda és úttest, rom és épület, múlt és jelen összefolyt a szemem előtt. A tele hátizsák könnyű lett, az üres szivem nehéz. Lassan poroszkáltam végig a Körúton, komoran, mintha a saját koporsóm mögött mennék. Ugy éreztem, hogy pirhuszi győzelmet arattam a Wehrmacht fölött. Én ugyan életben maradtam, de a szülőfalum odaveszett. Tessék, itt hever holtan a lábam előtt.

Ha valaki akkor azt mondja nekem, hogy én ebben a városban még szidni fogom a zsúfolt autóbuszokat, azt éppoly képtelenségnek tartottam volna, mint azt, hogy tíz év múlva főgondom a Chinoin macskaszaga lesz. Nem. Bizonyosnak véltem, hogy ezt a várost el kell hagyni, amı belőle megmaradt, le kell bontani, s valahol építeni kell egy új Budapestet, ezen a helyen nem lehet, sajnos tele van rommal és kacattal. Hogy az új Budapest milyen lesz? Ki tudja? Akármilyenre sikerül is, olyan nem lesz, mint a régi volt.

Többször tapasztaltam már, hogy ahol legmélyebb a pesszimizmus, ott legközelébb az optimizmus. A Nyugati pályaudvar előtt jókora tömeg feketéllett. Vagy száz ember tolongott valami körül körbe, hogy mi körül, nem volt látható. Az emberek taszigálták egymást és pénzt nyújtogattak, kiabáltak és izgatottan hadonásztak. Az élet első jele, amellyel találkoztam, ez a tülekedő tömeg volt. Az éhség . . . — gondoltam és azt hittem, kenyeret, vagy sülttököt árul valaki. Legyőzve csüggedésemet, belefúrtam magam az embergyűrűbe.

Planétát lehetett huzatni. Egy sovány fiatalember egy még soványabb fehér egeret tartott a kezén s az egér planétát húzott egy fadobozból. A jövendőt jósoló planétákért tülekedett a nép. Ezerkilencszáznegyvenöt február ötödikén, alig néhány nappal azután, hogy sokhetes bunkerélet után, borsón és babon karcsúra fogyva, a napvilágra került, a pesti ember a Körúton planétáért verekedett. Üszkös tűzfalak, romok, szemét és kormos téglahalmazok közepett jövendőt jósoltatott a város népe. A kíváncsiság tette-e, vagy egyszerűen csak az, hogy pénzt lehetett költeni valamire — nem tudom. De tudom, mert láttam, hogy szélesre húzott szájjal olvasták a planétákat, amelyek kinek-kinek szépet és jót, örömöt, boldogságot, barna legényt, szőke kislányt ígértek.

★

Aztán zsebrevágták a planétákat és hozzáláttak, hogy a maguk részéről is tegyenek valamit a fehér egér szavahihetőségének érdekében.

Tabi László

MISA ELŐADÁSA

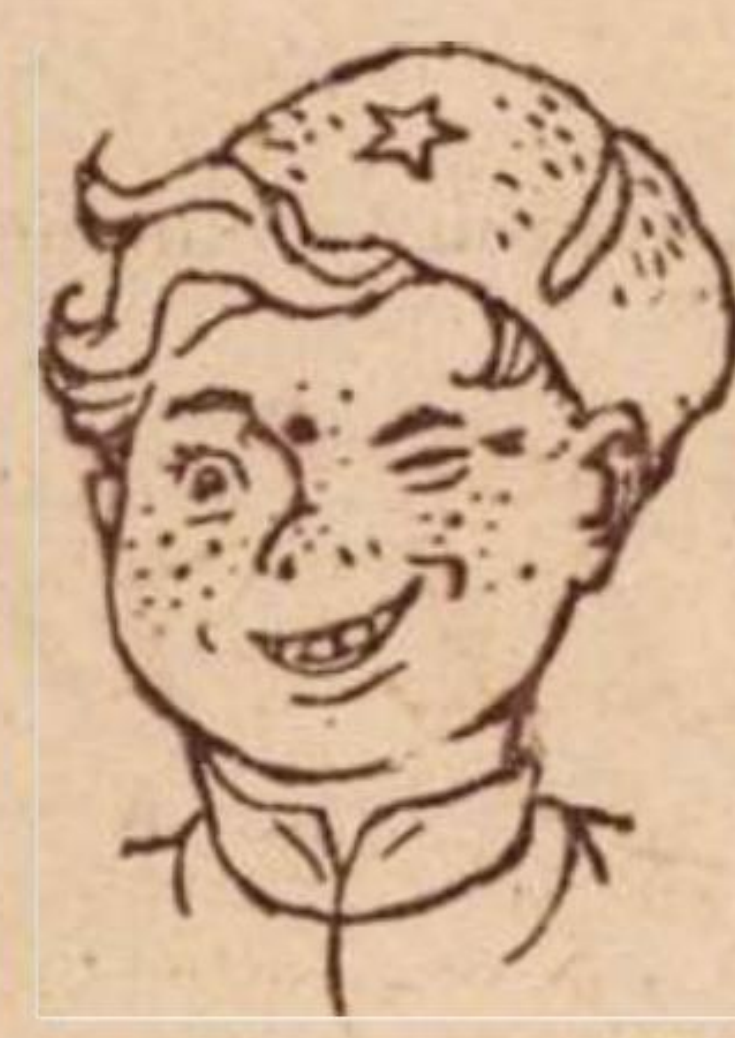

Életem első külpolitikai tájékoztatóját a paksi gimnázium udvarán hallgattam meg 1944 december elején. Misa tartotta. Sajnos, csak a keresztnevét ismerem, ezt is csak úgy tudtam meg, hogy Misát egy idősebb katonatársa szólongatta, el akarta hívni tőlünk. Misa harsányan visszakiáltott: „Szicsasz!“ — és még körülbelül egy óráig maradt velünk. Misa mintegy 15 éves lehetett. Szeplős volt és szőke, félrecsapott sapkája alól harciasan hullámos haj buggyant elő. Egyenruháját olyan méltósággal hordta, amilyenre felnőttek nem is képesek. Évekkel később, amikor megnéztem a „Ványa, az ezred fia“ című filmet, Misára emlékeztem, bár Misa jóval idősebb volt, mint Katajev hőse. Misa akkor már majdnem elérte a középtermetet, de érezni lehetett, hogy még jócskán fog nőni. Zsebretett kézzel járkált köztünk, hadifoglyok között, s láthatóan nagy örömére szolgált, amikor egy orosz anyanyelvű honvéd, egy huszti parasztfiú szólította meg. Beszélgettek egy darabig, majd, mint kiderült, Misa kinevezte alkalmi tolmácsának nyelvcsaládtagját és megkérdezte tőlünk, akarunk-e tőle valamilyen felvilágositást erről, arról, elsősorban persze a háború felől. Sokféle kérdést tettek fel neki. Emlékszem, az egyik magyar megkérdezte tőle, hogy mi lesz Hitlerrel. Misa gúnyosan elnevette magát:

— Gitler! — kiáltotta olyan megsemmisítő megvetéssel, hogy én Hitler helyében azonnal lemondtam volna valamennyi birodalmi címemről. Aztán vállat vont, mintha nem is tudná, hogy mit mondjon erről a patkányról. — Gitler! — ismételte fejcsóválva, majd két kezével csavaró mozdulatot tett, ahogyan a csirke nyakát szokták kitekerni, aztán úgy tett, mintha a szemétre hajítaná a döglött állatot, s utánamutatott: — Gitler!

Ez a kis jelenet ellenállhatatlan erejű volt. Megjelent emlékezetemben a nagy germán „Führer”, aki Wotan kardjával hadonászott. Aki Schuschniggnak, az egykori kancellárnak odadörögte: „Nem tudja, hogy a világtörténelem legnagyobb németjével áll szemben?!“ Aki puszta nevével pótolt minden köszönést. Aki utolérhetetlen hadvezéri gőgjében hajlandó lett volna maga mellé inasnak venni Nagy Sándort, Caesart és Napoleont. Aki meg akarta hódítani a világot, s minden idők legnagyobb zsenijének tartotta és tartatta magát. Aki saját bevallása szerint az Übermensch mágikus erejével látta a jövőt. Vajon látta-e ezt a pufók, szeplős kis szovjet katonát, aki úgy beszélt róla, mint egy eltaposás előtt álló féregről?

Misa mondott valamit a tolmácsnak. Az hozzánk fordult:

— Azt kérdezi az orosz katona, hogy akarunk-e egy külpolitikai tájékoztatót.

Természetesen akartunk. Ráértünk, egyikünknek sem volt sem mozijegye, sem másféle elfoglaltsága délutánra. A külpolitikai helyzet pedig rendkívüli módon érdekelt mindnyájunkat. Nem lévén még megfelelő szókincsünk, csak sejtettük, hogy a nemzetközi helyzet kiélezett, pedig akkor még át sem tértek a melegháborúról a hidegháborúra. Misa köré gyültünk az enyhe decemberi délelőtt gyér napfényében, s hallgattuk a nemzetközi tájékoztatót. Misa részletesen elemezte a második világháborút előidéző okokat, a német fasizmus előzményeit, a háború kitörését, a nácik kalandor stratégiáját, a Moszkva alatti csata döntő fontosságát, a sztálingrádi fordulatot. Egyre nagyobb érdeklődéssel és csodálkozással hallgatta mindenki az előadást, a hallgatóság egyre gyarapodott. Noha a tolmácsolás eléggé akadozó volt, mindenkit lenyűgözött az a mód, ahogyan a kis katona sokrétűen megvilágította a nemzetközi helyzetet, a háború egész menetét. Fölényesen uralta az anyagot, látszott rajta, hogy sok külpolitikai tájékoztatót hallgatott már végig. A hallgatóságban, enyhén szólva, már lényegesen kevésbé volt általános a nemzetközi tájékozottság. Erre talán az a kis mozzanat volt a legjellemzőbb, amikor még az előadás elején a tolmács egyszer csak megakadt, s miközben mindenki várt, zavartan tárta szét a karját:

— Ezt az orosz szót nem ismerem...

— Melyik az? — kérdezte valaki.

— Csemberlen...

Mr. Neville Chamberlain, az egykori brit miniszterelnök sohasem hitte volna, hogy valaha lefordithatatlan orosz szó lesz a nevéből egy letünt korszak köznevelésének jóvoltából.

Feleki László

Vidéki kisfiú Pesten

A DISZ meghívására április 4-én 5000 vidéki úttörő jön fel Budapestre.

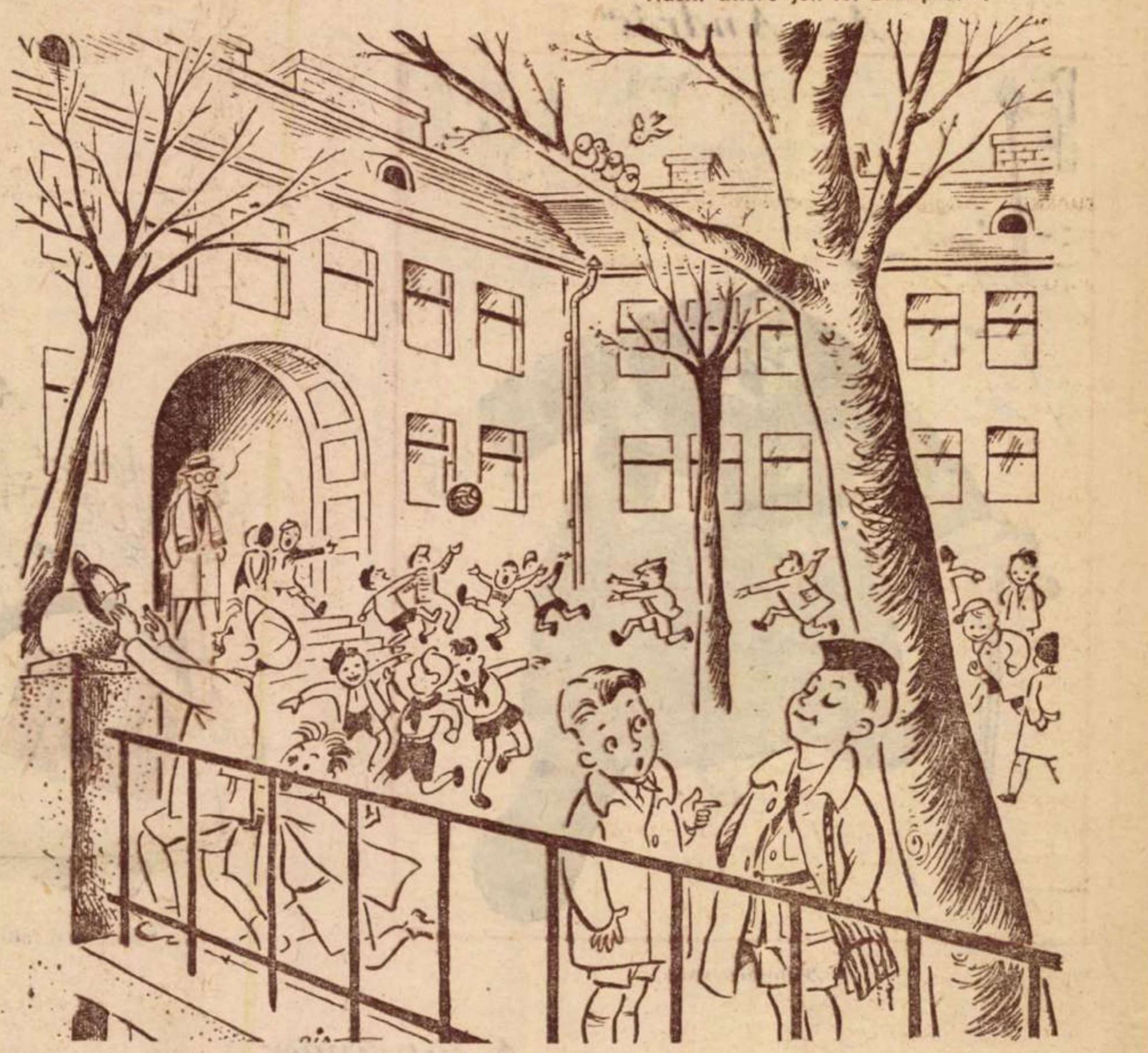

— Megnézem a felvonulást, a tüzijátékot, a Nemzeti Múzeumot és a Puskás Öcsit...

Baj van az exportcsomagolással

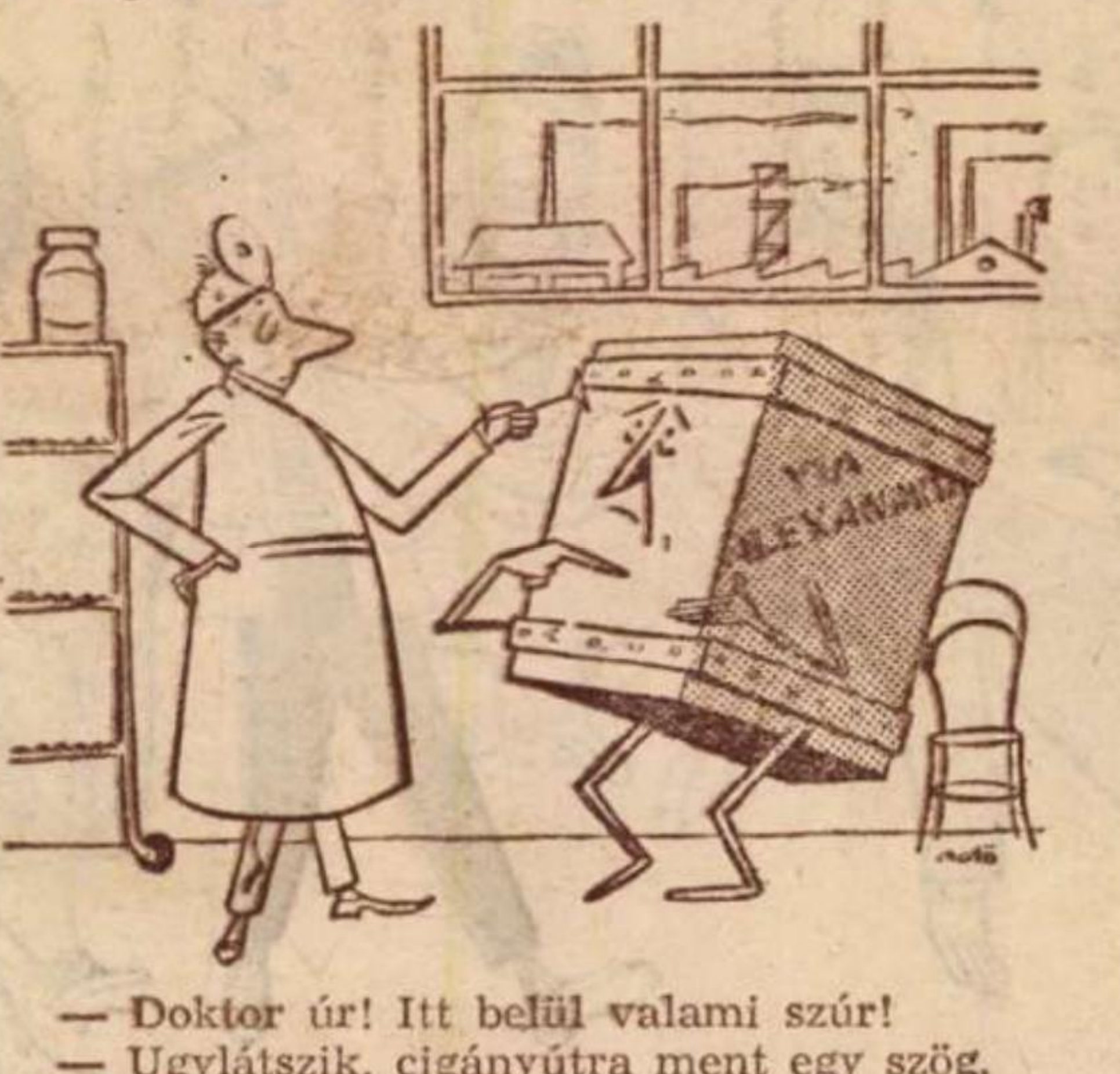

— Doktor úr! Itt belül valami szúr!
— Ugylátszik, cigányútra ment egy szög.

Méhészeti szaküzlet nyílt Budapesten

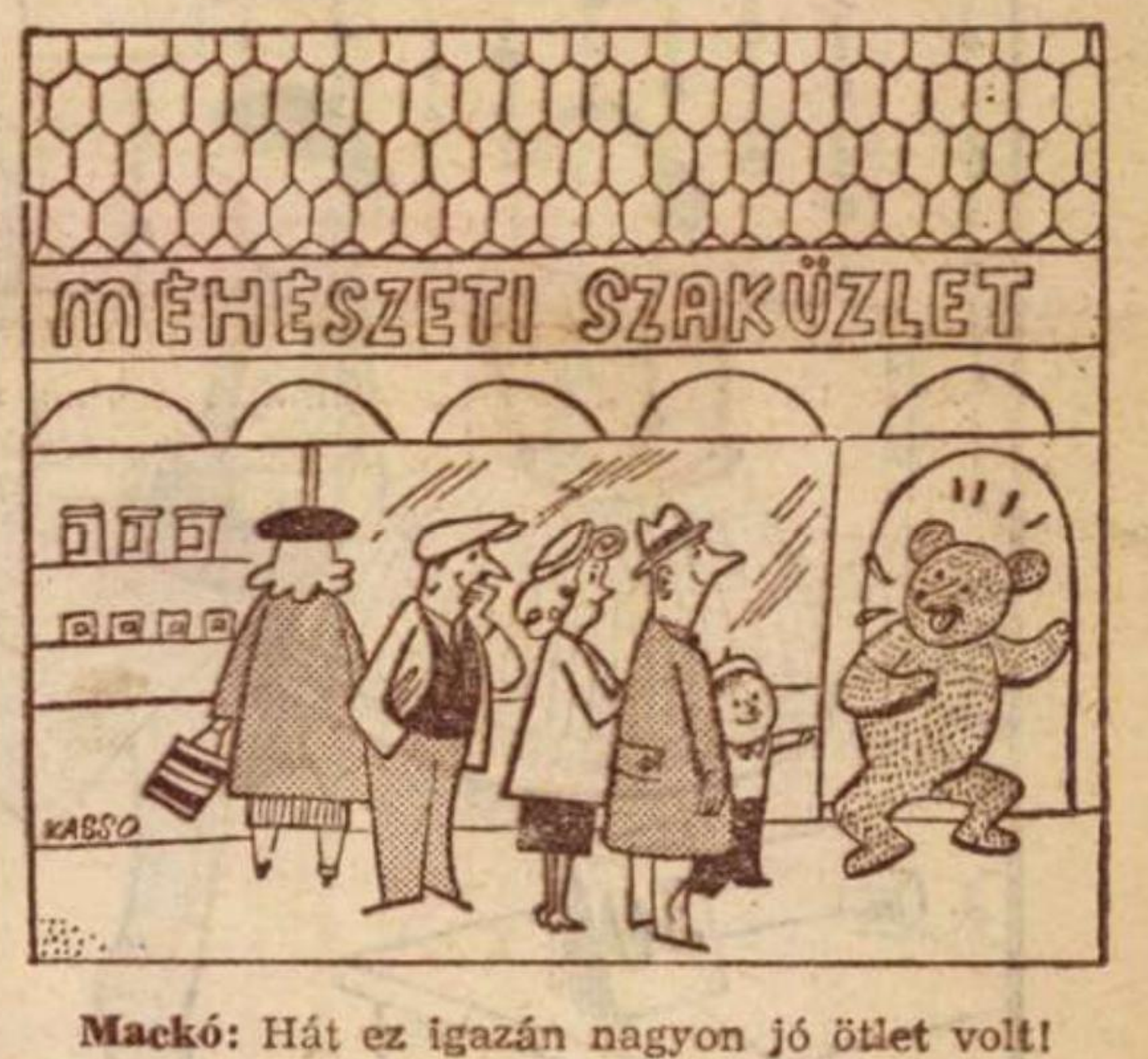

Mackó: Hát ez igazán nagyon jó ötlet volt!

◆ ◆ ◆

Jóakaratú segítség

Bizony a háború elég alaposan megtépett bennünket. A vasút környéke romokban, a vásárteret felhasogatták a bolondjára elengedett bombák. Majd minden ház, minden kerítés magán viseli a háború sebeit. Sok kémény téglái kimozgósodtak a rengéstől. A villanydrótok a telefonvezetékekkel egy gubancban borították a háztetőket. Villanyvilágítás dehogy is volt.

No, meg újság se volt. Pedig hát egyet-mást csak közölni kellett a polgárokkal. Jelentkezni kellett közmunkára. A járdákat felhasogató gödröket be kellett huzogatni. Már az adót is kezdték emlegetni. Sok egyéb is volt, amit közhírré kellett tenni.

Nem maradt hát egyéb, előhozták a városgazda irodájából a dobot és Toppantó Jani nyakába akasztották.

— Jani fiam! — adta át a jegyző az első hirdetményeket a hevenyére kinevezett kisbírónak — itt van a publikáció! Becsületed szerint csináld, mert most ez nagyon fontos. De nem ám, ahogy csinálták a szépapám idejin, hogy csak éppen a templom előtt, meg a szagos mise után. Szerről-szerre járod a várost. Minden második sarkon megfeneklesz. Szépen, tiszta szóval felolvasod az írást úgy, hogy senki fel ne panaszolja azt, hogy nem értette. No, hát indíts!

Toppantó Jani kevélyen megpörgette a dobverőket. Ugy látszik értette a dolgát, mert a dob igen szépen szólt a verők alatt. Már a városháza kapujában csapódtak megéje az emberek s mire a bíróság elé ért, már nagy tömeg karajozta. Vagy két percig dobolt, aztán megpödörte a bajuszát:

— Adatik tudtára mindenkinek, akit illet, hogy a háború szele elhaladván felettünk, mindenki nyugodt lélekkel lásson a mindennapi békés munkájához. Boltosok nyissák fel boltjaikat. Iparosok folytassák a kenyérkereső iparukat. Az állam kenyerén lévők haladéktalanul jelentkezzenek a munkahelyeiken. Különösen felhívja a város elöljárósága a földmívelő lakosság figyelmét arra, hogy tömérdek kukorica, krumpli meg takarmányrépa takarítatlanul van a határban. Éppen azért kívánatos, hogy mindenki sietve lásson a különben veszendőbe menő termények azonnali betakarításához.

A polgárok sorában egy alaposan felmagzott szovjet katona is fülelte a hirdetést. Nemcsak fejjel, de még vállal is kimagasodott a tömegből és mintha valósággal értette volna, úgy figyelt a kisbíró szavaira. Bodor füstfelhőket engedett az emberek feje felett.

— Másodszor! A háborús cselekmények következtében a város területén befulladt lövedékek vannak, amelyek bármely pillanatban felrobbanhatnak. Felhívjuk a lakosság figyelmét arra, hogy ha tud ilyen fel nem robbant lőszerekről, azt haladéktalanul jelentse a városházán, mivel a szovjet hadsereg tűzszerészei ártalmatlanná teszik azokat.

Nem telt bele tíz perc, már a Széchenyi út sarkán állt Toppantó koma s majd leesett az álla, hogy a szovjet katona megint csak szemben áll vele. Szinte úgy, mint az imént már két esetben.

Az utca teljesen néptelen volt. Még csak egy kutyavakkantás se hallatszott semerről. Jani ijedten hőkölt vissza, mikor a nagyszál ember egy lépést közelebb lépett hozzá s egyetlen mozdulattal kiakasztotta a nyakából a dobot.

Jani sóbálvánnyá meredt. Persze sok mindenre számított, csak éppen erre nem. Hiszen hogy a csudába számol be a dobbal. Arra pedig nem sok reménye volt, hogy ettől a jól megtermett katonától visszavegye a szerszámot.

Nem telt bele egy pillanat, már a katona nyakában volt a dob s már nyúlt is a verőkért. Toppantó Jani engedelmesen odaadta.

A katona pedig megpörgette a verőket. Valami nagyon ügyesen kezelte a dobot. Mintha éppen művésze lenne a szerszámnak.

A kapuk egymás után nyíltak, már vagy húszan vették körül őket, amikor a katona pontnak egy erősebbet vágott a bőrre, majd meghajolt és udvariasan intett Janinak, hogy kezdje el a publikációt. Mit tehetett egyebet a kisbíró, elmondta rendre a mondókáját s amikor befejezte, éppen úgy meghajolt, mint a katona, mire az vagy kettőt rávert a szamárbőrre, majd szótlanul ballagott a kisbíró mellett.

— Mi van veled, Jani? Tán egyedül nem győzöd, hogy még segítséget is fogadtál? — kiabált rá az egyik szájtátó.

A Berényi út sarkán már megnyílt a kocsma. A hirdetés után az orosz betessékelte a magyart a söntésbe. Őmaga jó példával járt elől és hirtelen lehajtott három decit abból a városszerte megbecsült ugyeri harmatból. Janinak is nagyon jól esett. Nem is csoda, hiszen a sok gajdolástól már kiszáradt a torka s a borocskánál kedvesebb üdítőt sose adjon a teremtő.

Egy felesleges percet sem töltöttek a csárdában. A katona, amint letette a poharat, mintha kötelességét teljesítette volna, már indított is és néhány pillanat múlva már a gimnázium sarkán okosították a ceglédieket.

A Puskaporos utca sarkán újabb csárda várta őket. Nem is voltak restek, befordultak. Amikor a három deci zöldszilvánit legurították a gégákon, Jani már olyan állapotban volt, hogy nem tudta, melyik a tücski vagy a hajtski. A nyelve meg éppen nem akart úgy mozogni, ahogyan azt a szükség megkívánta. Mosolyogva ölelte meg a katonát s ha fölérte volna, lehet, hogy meg is csókolta volna.

Csak az orosz nógatására indult meg, de olyan óvatosan sippaszkodott a fal mellett, mintha minden pillanatban attól tartana, hogy az orrán támaszkodik.

Mire a Népkör utca sarkára értek, Jani úgy be volt maszatolva, hogy a publikációból egy szót sem lehetett érteni. Ugyan volt olyan, aki azt állította, hogy a kisbíró nem is a papírokat olvasta, hanem valami lehetetlenül dercés hangon énekelte azt, hogy Csicsónénak három lánya, mind a három egy szoknyába.

Utolsónak a Rózsabokorban koccintottak, de itt már annyira elütötte a gyászkocsi Janit, hogy nem lehetett talpra állítani.

A katona egy ideig nézte, nevette. Utóbb aztán féloldalra csapta a dobot, hátára vette az elázott kisbírót és elballagott vele a városháza felé. Öreg este volt, amikor leültette a nagykapu küszöbire. Mellé tette a dobot, meg a két verőt.

Toppantó Jani azóta valahányszor egy kicsit jobban beszed a kelleténél, büszkén elmondja, hogy volt őnéki már olyan jómódja kisbíró létére, hogy egy valóságos orosz őrmester vitte utána a kisdobot. Két liter után már nem is éri be ennyivel, hanem rendszerint előlépteti az őrmestert kapitánynak.

Rossi Károly

EGY LETÜNT VI

Az „András"

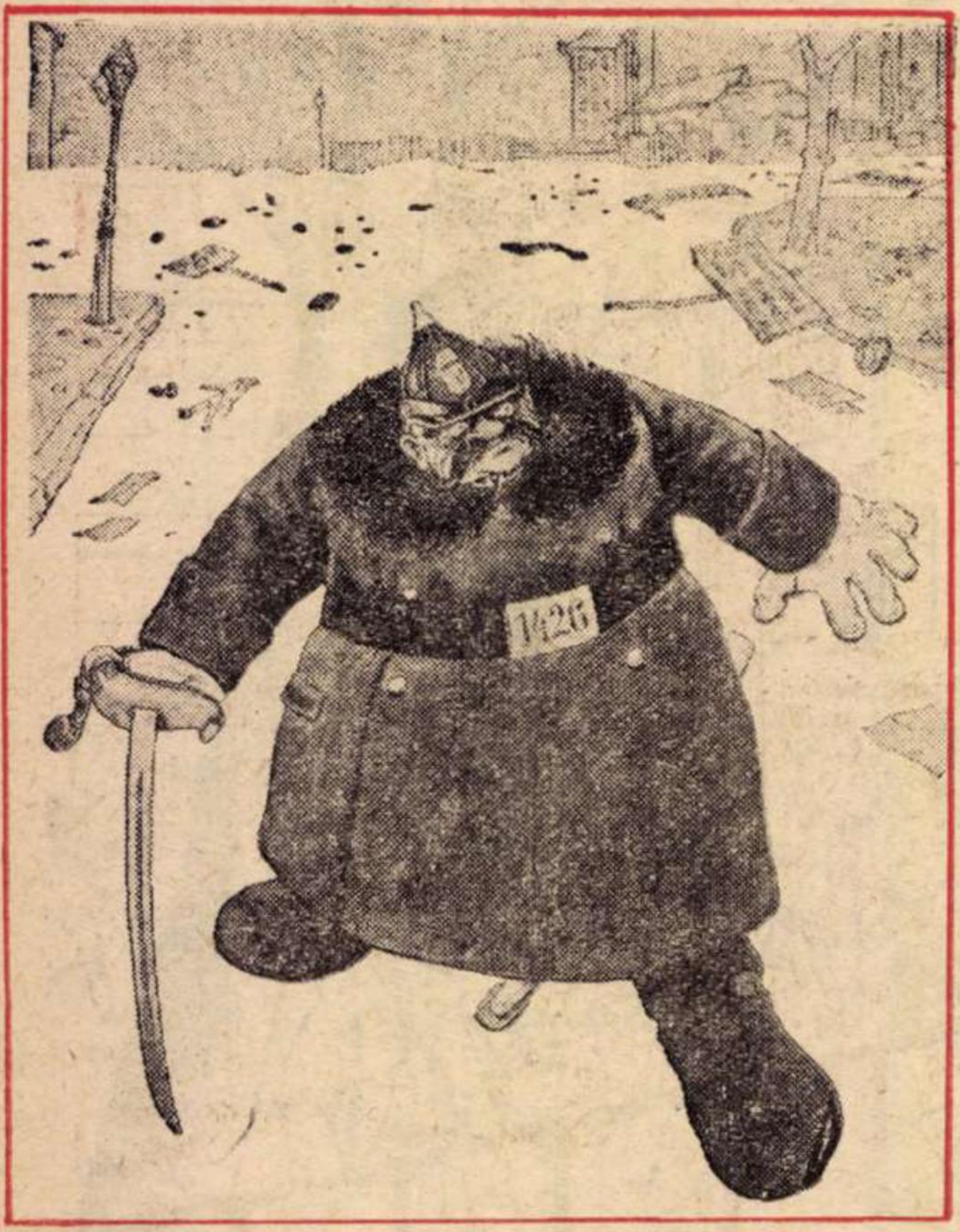

Tüntetés után

A tőzsdés

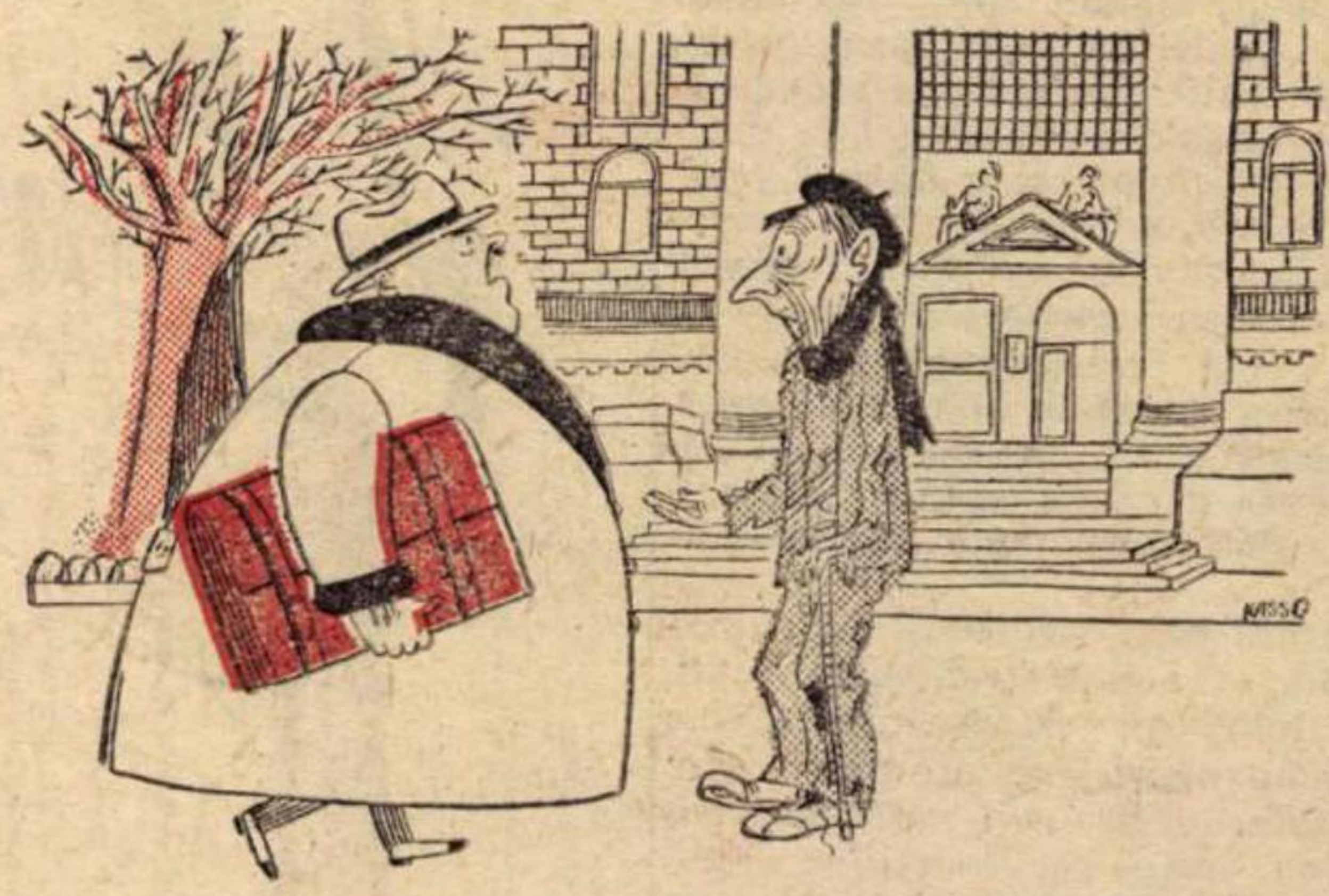

— Pénzt nem adhatok, de adok egy tippet: vegyen Ganz-részvényt!

A bólapát

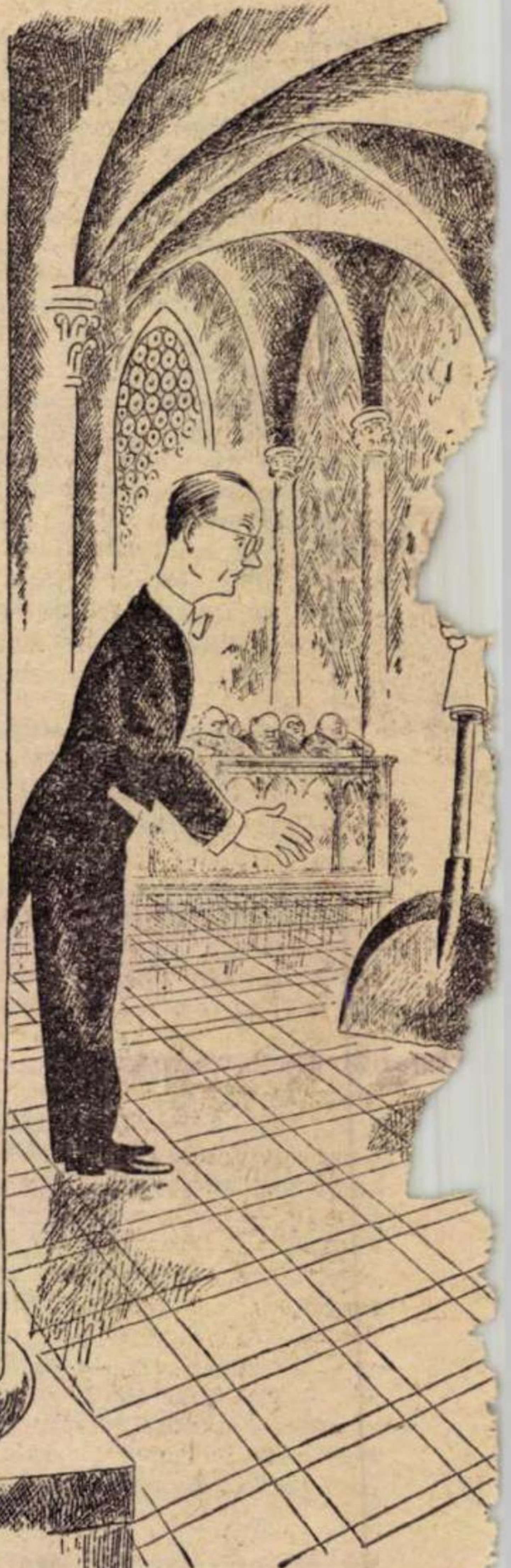

Dokto

A cupringer

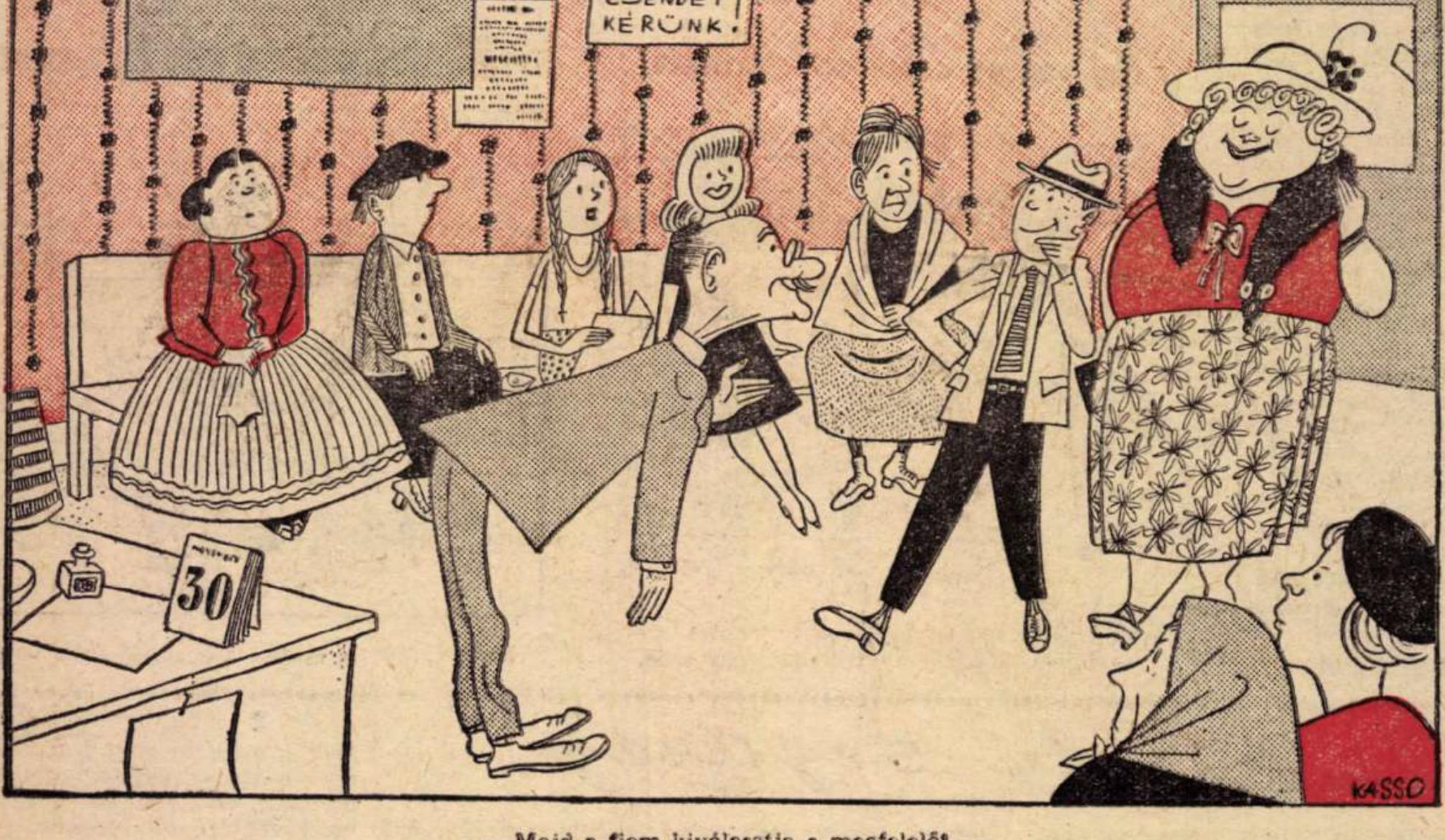
CSENDET KÉRÜNK!
30
KASSO

— Majd a fiam kiválasztja a megfelelőt ...

Strandolás

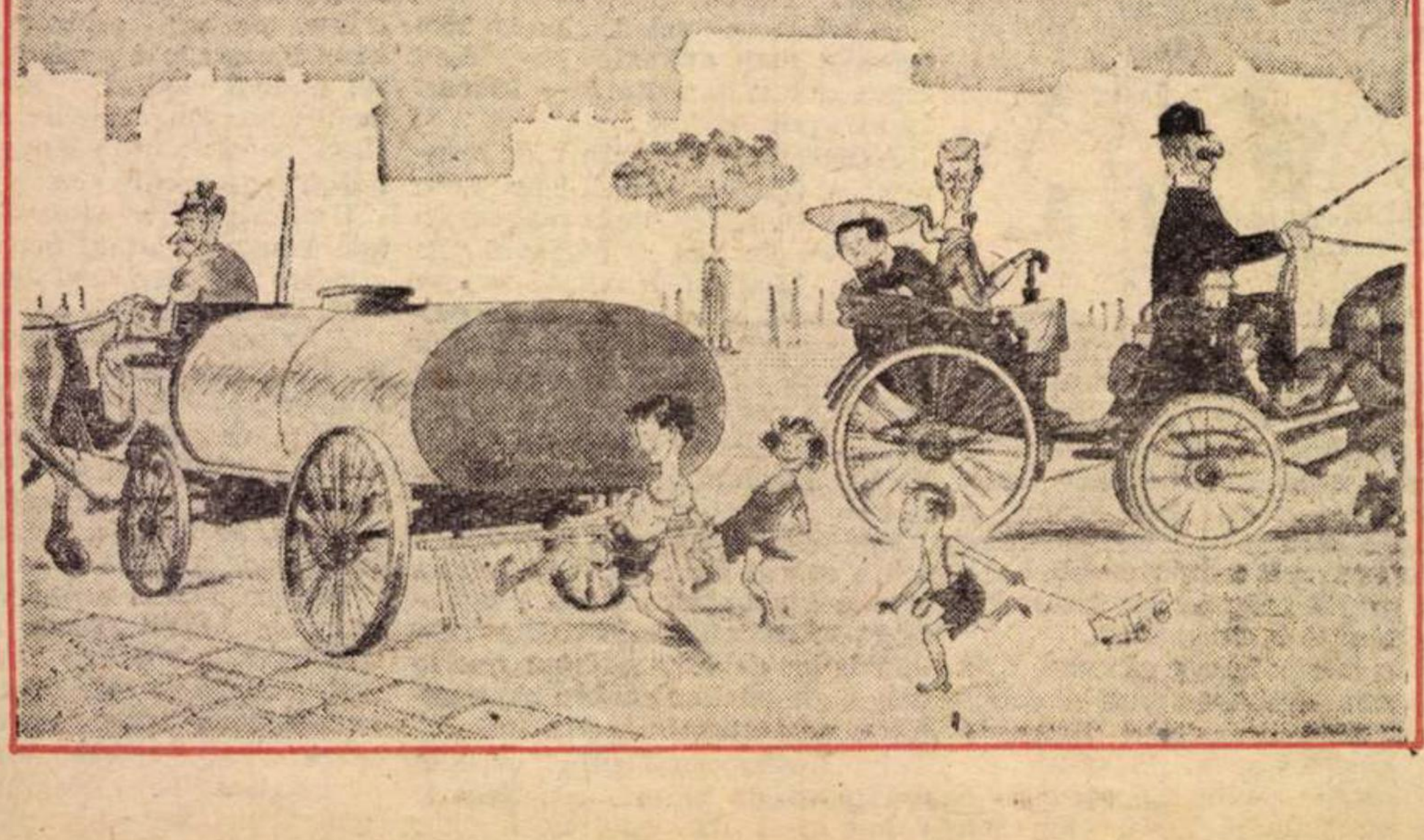

Rangkórság

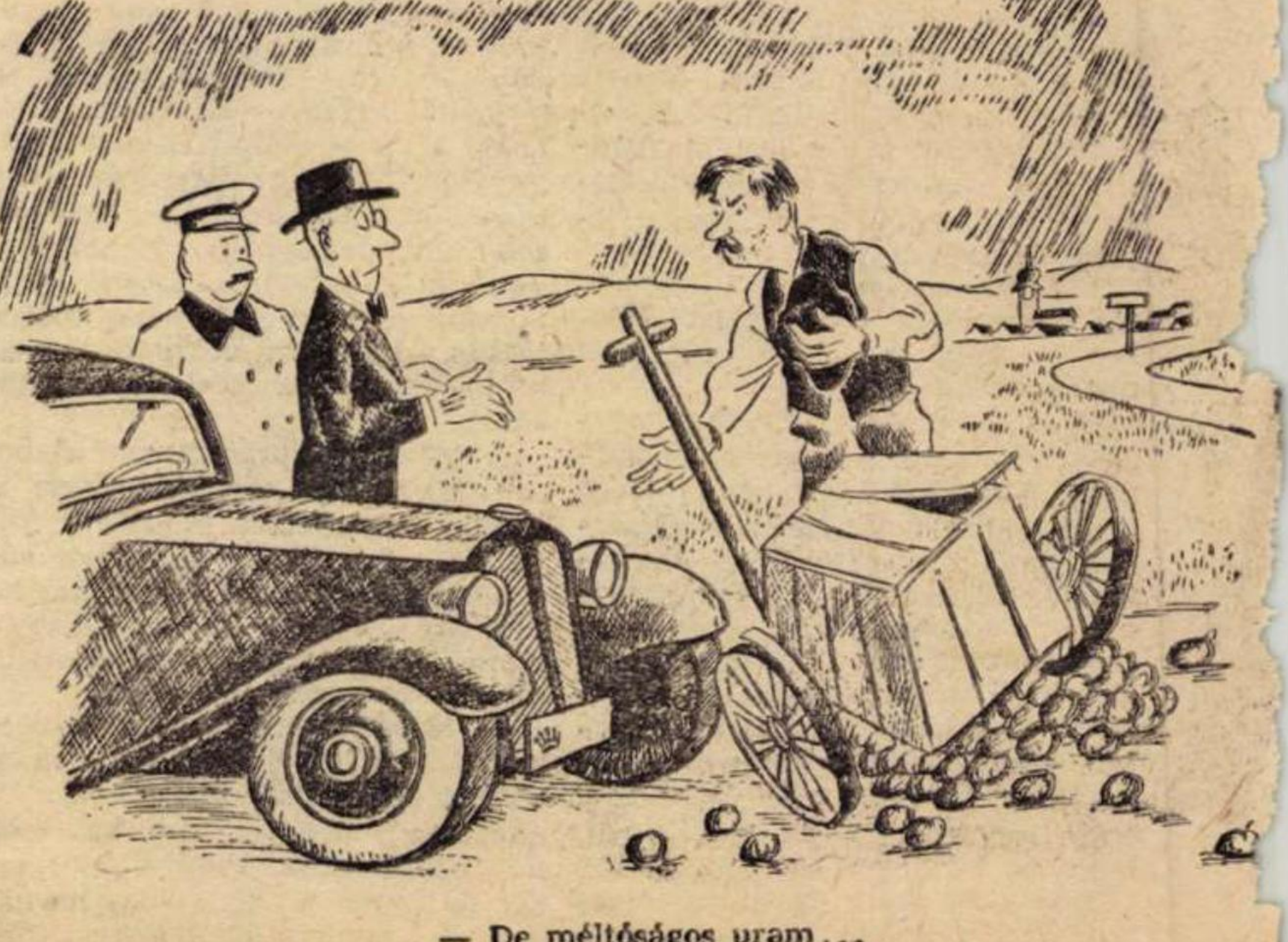

— De méltóságos uram ...
— Kegyelmes vagyok!

panoptikuma

lomás

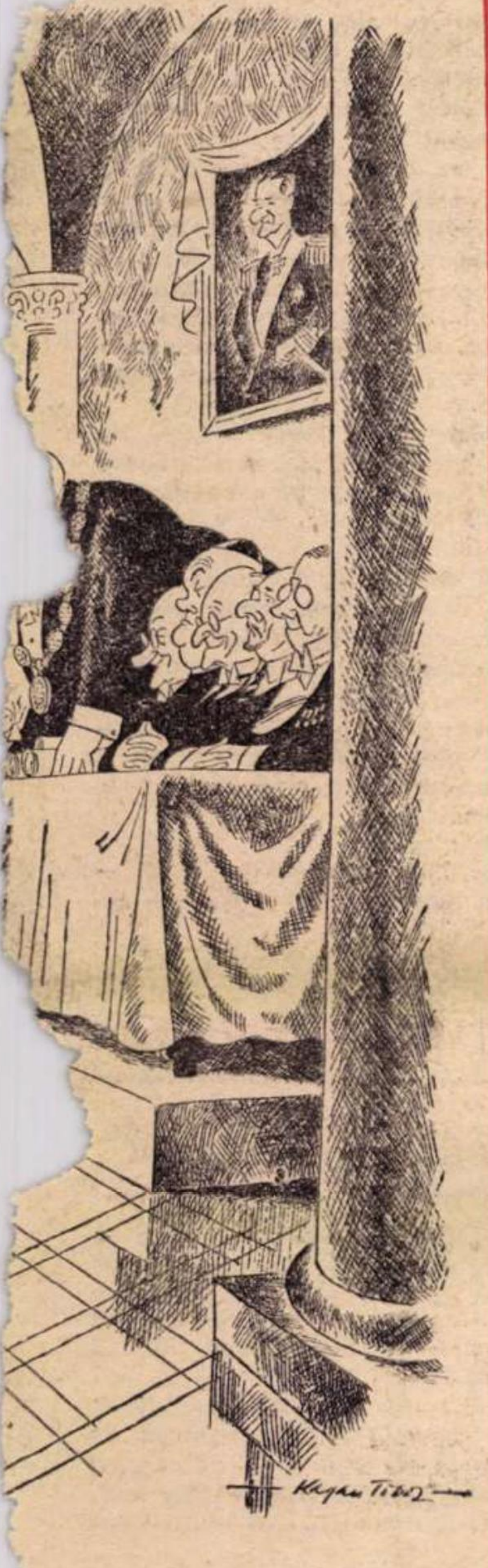

A „munkásvezér"

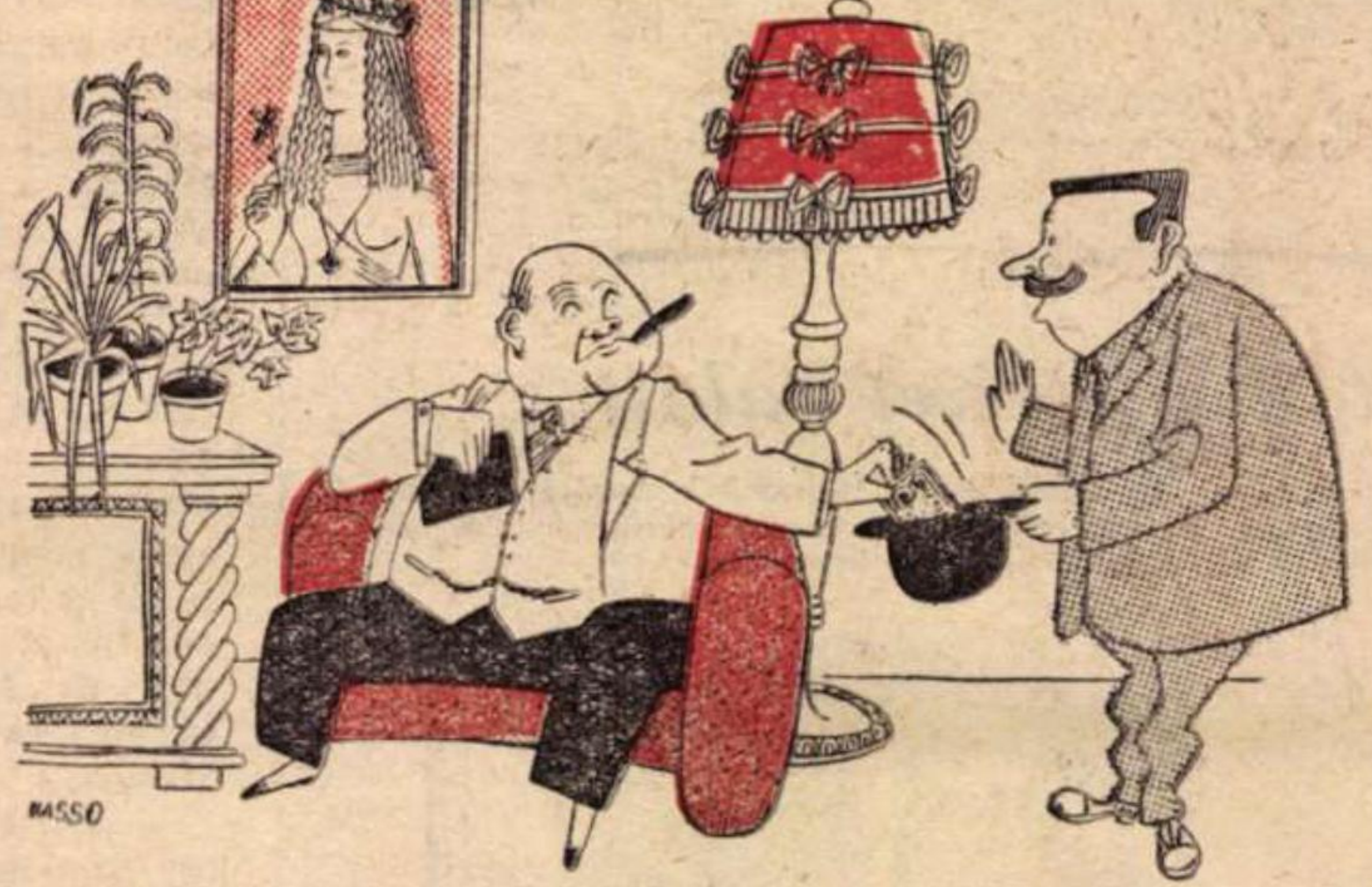

— Rendben van vezérigazgató úr, nem lesz sztrájk!

Gyermeknap

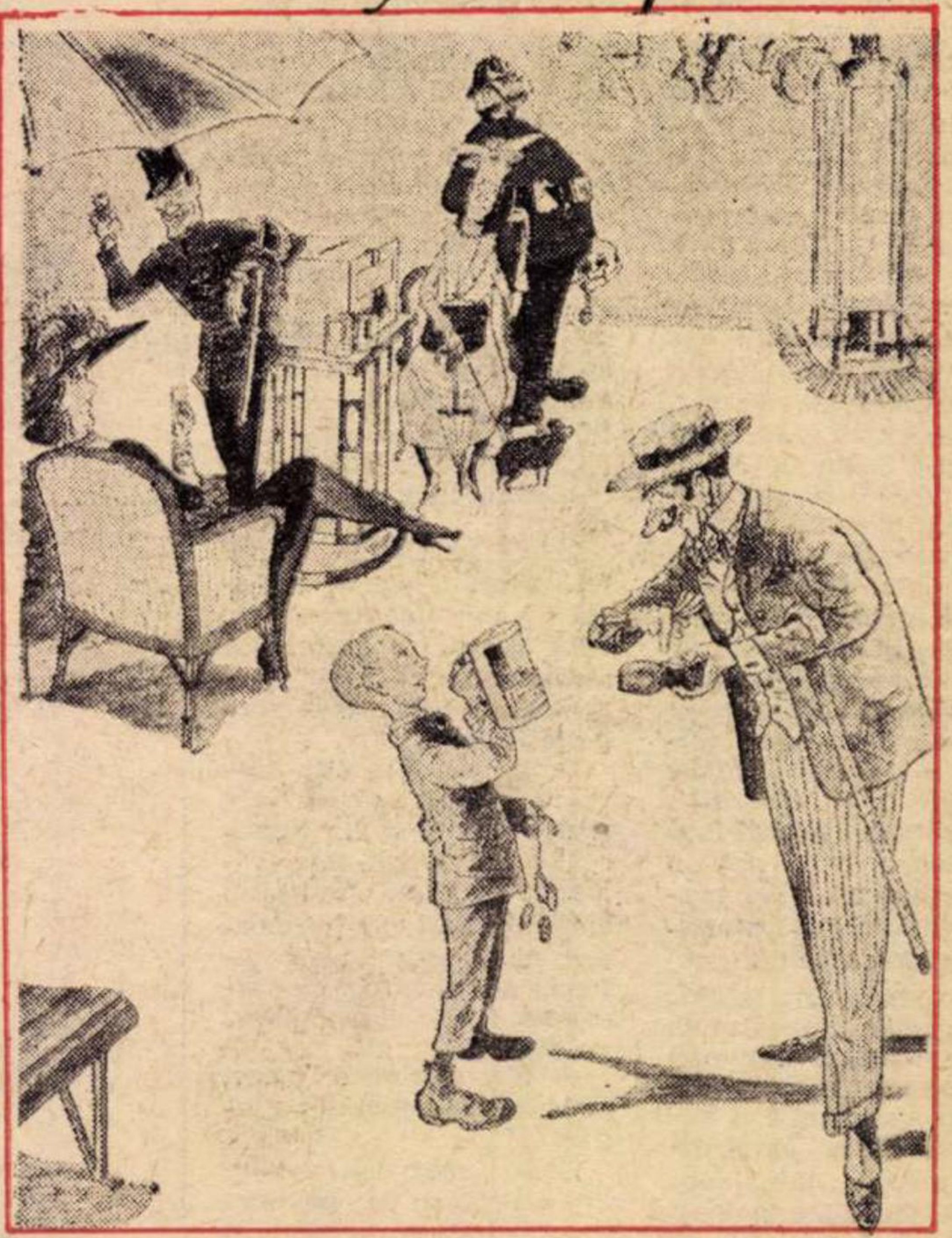

— Csak egy pár fillért a szegény gyerekeknek ...

A háziúr

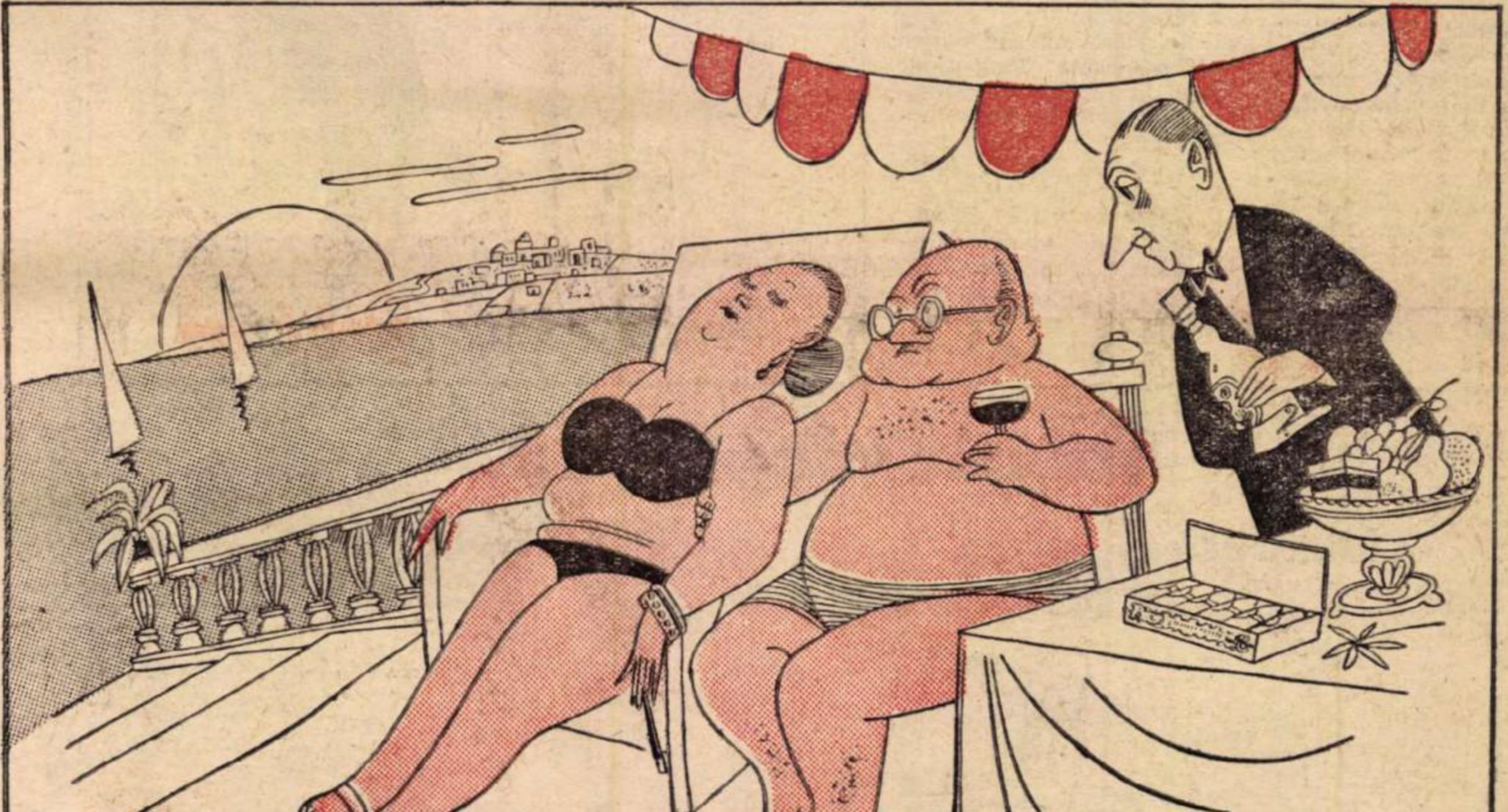

— Anyuskám nagyon drága itt az élet a Riviérán... Fel kell emelnem otthon a lakbéreket.

Revolverező újságíró

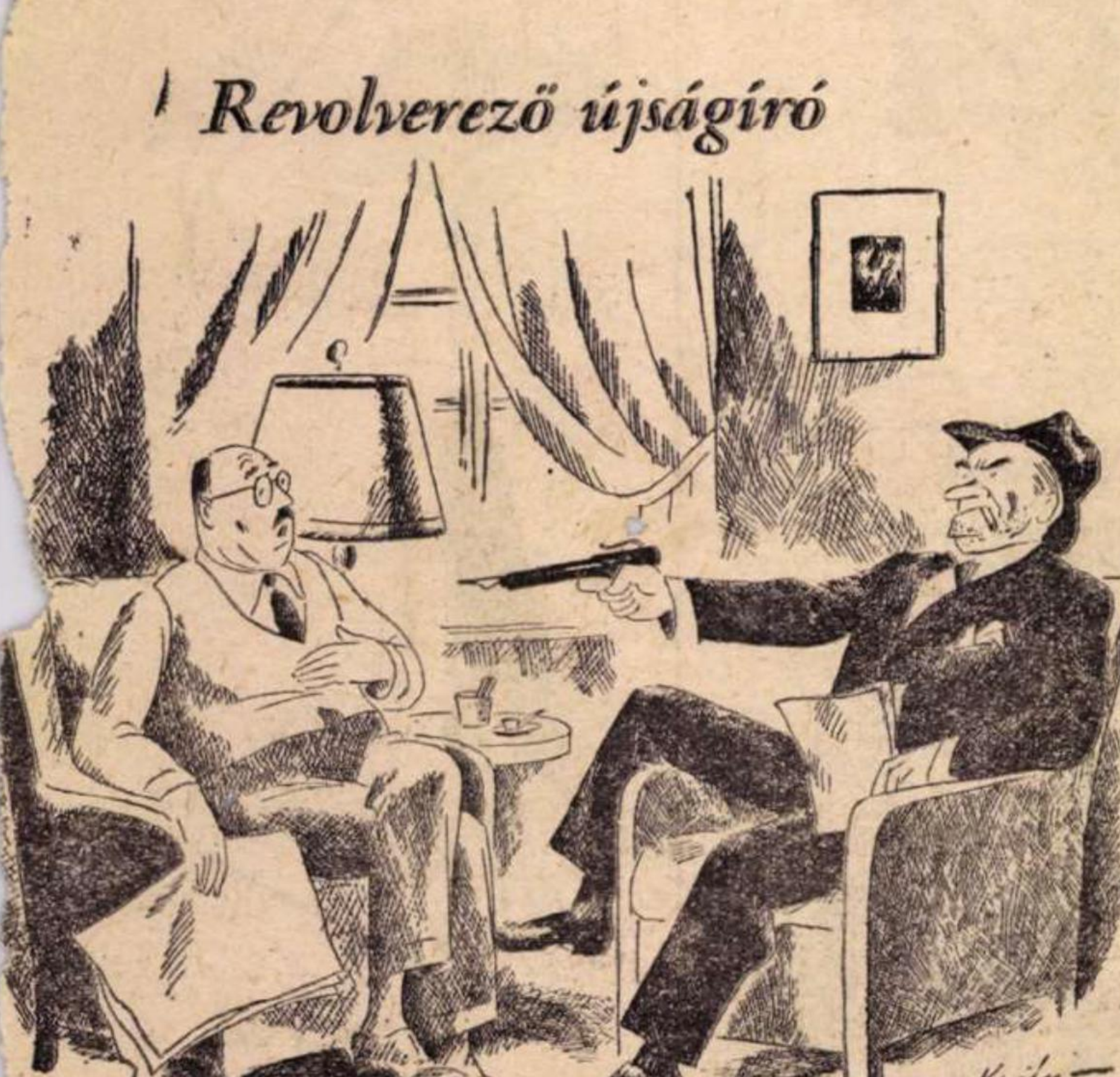

— Pénzt, vagy lejön a cikk!

Egy régi Május 1

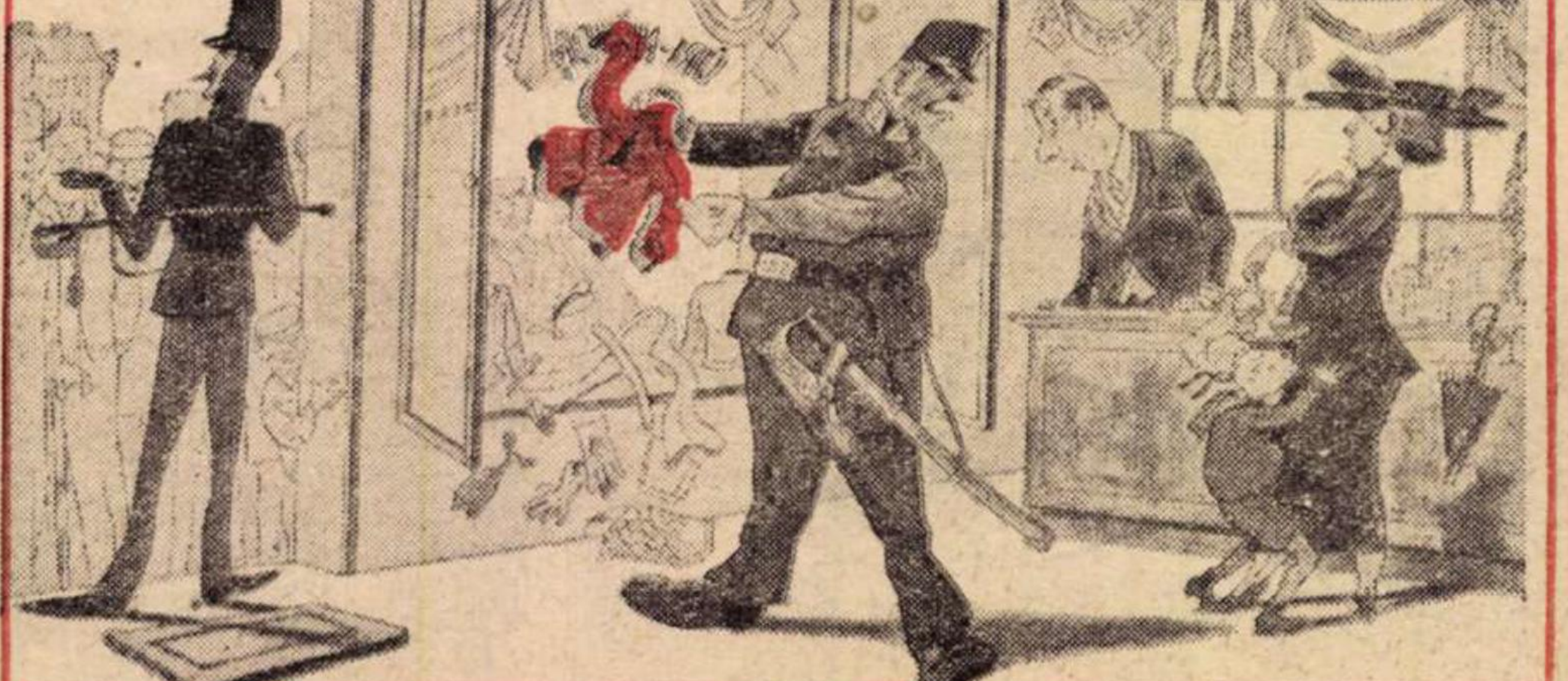

— Ez vörös! Hogy merészelte a kirakatba tenni?

(Gerő, Kaján, Kasso rajzai)

A másodfokú egyenlet

Volt iskolám öreg pedellusa, Zsiga bácsi mesélte el nekem ezt a történetet.

Negyvenöt tavaszán szovjet katonák laktak az iskolában és Zsiga néni, a pedellus felesége főzött rájuk. Egy szép napon aztán megjelent Stux úr, a matematika tanára (becsületes nevén: Selmeci) és egymaga hozzáfogott az újjáépítéshez. A katonák felfigyeltek a kis cingár, szakállas emberkére, aki nagy buzgalommal, korát meghazudtoló fürgeséggel és erővel tologatta a padokat, cipelgette a kitömött sasokat és a lepkegyűjteményt. Kíváncsiskodva körülvették. Stux tanár úr egy kicsit megszeppent a felfegyverzett harcosok láttán, de hamarosan felderült a képe, amikor megtudta, hogy sok diák van közöttük. Kézzel-lábbal elmagyarázta, hogy ő matematika tanár és rögtön Euklidesről és Gaussról magyarázgatott.

Másnap már nem takarított egyedül. Segítettek neki a katonák. Egy nap alatt sikerült rendbehozniok egy tantermet. A katonák nevetve elhelyezkedtek a szűk, zöld padokban és elkezdték csapdosni a tintatartó fedelét, sőt az egyik mindjárt nekilátott a padfaragásnak.

Stux úr ünnepélyesen felment a katedrára, leült az asztalhoz, de a szék veszedelmesen megingott alatta. Abban a pillanatban óriási röhögés támadt, s az egyik tatárképű tizedes bebújt a pad alá.

A tanár úr vésztjóslóan krákogott egyet és szemüvege mögül szigorú tekintettel végignézett az osztályon. Elcsendesedtek. Ekkor odalépett a táblához és egy törmelék-krétával felírt egy másodfokú egyenletet.

— Grisa! — mondta Stux komoran és rámutatott az egyik fiatal katonára az első sorban, akinek a szájában vidáman füstölgött egy cigaretta.

A katona lassan felállt és tétova léptekkel, idegesen rágva a cigarettáját, kiment a táblához.

— Papirosza nyet! — szólt rá a tanár.

Grisa ijedten kikapta szájából a cigarettát, ledobta a földre és eltaposta. Aztán zavartan ide-oda lökdöste a csizmája orrával, végül nagy sóhajjal ráállt.

Ezekután Grisa a tábla felé fordult, sokáig nézegette a megoldandó egyenletet, majd tanácstalanul megvakarta a fejét.

— Davaj, davaj! — sürgette őt Stux.

De ő csak állt, állt, hátratett kezekkel és egy mukkot sem szólt. Segítségkérően társai felé pislogott, de hiába. Az utolsó előtti padban egy hórihorgas, nagybajúszú öreg katona ült könyökére támaszkodva és elgondolkozva pipázott.

— Hát ez nem megy, édes fiam! — mondta a tanár úr.

Grisa szégyenkezve leült a helyére és hevesen magyarázkodni kezdett a társainak, valószínűleg azt, hogy ő készült, csak hirtelen nem jutott eszébe.

Akadt aztán önkéntes jelentkező, aki megoldotta a feladatot.

A rákövetkező napon hiába kereste Stux tanár úr a katonákat. Az éjszaka folyamán összepakoltak és elmentek.

A táblára ez volt felírva:

Hitler kaput! — Grisa.

Stux tanár úr mosolyogva nézte az üzenetet és ráírt a tábla sarkára egy csillagos egyest.

Mikes György

Valahol egy tanácsházán

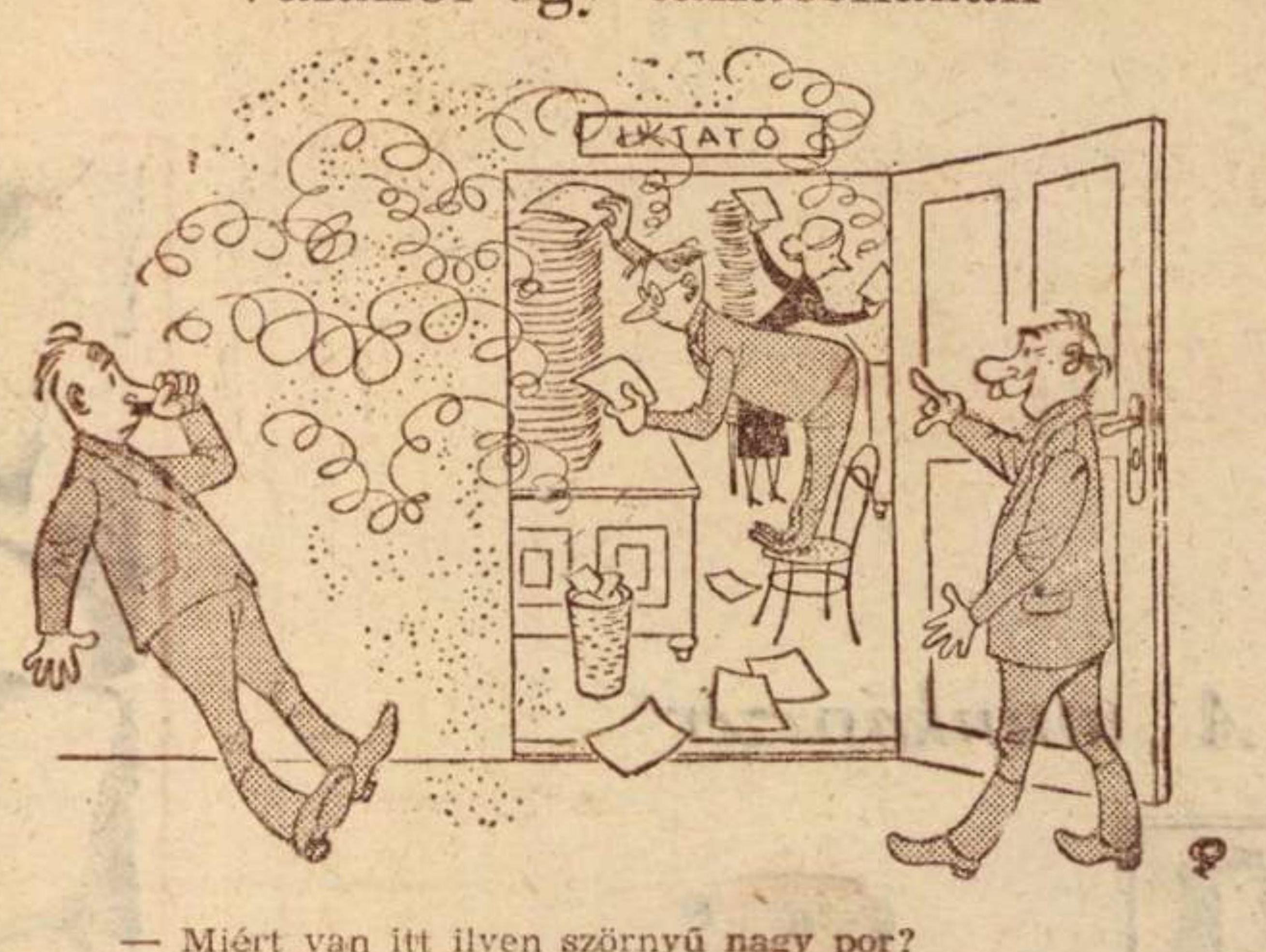

— Miért van itt ilyen szörnyű nagy por?
— Most nézik át a tavalyi sürgős rendeleteket!

Egy tettes „őrizet" alatt

Scelba miniszterelnök szigorú vizsgálatot ígért az Olasz Kommunista Párt római székháza ellen elkövetett fasiszta merénylet ügyében.

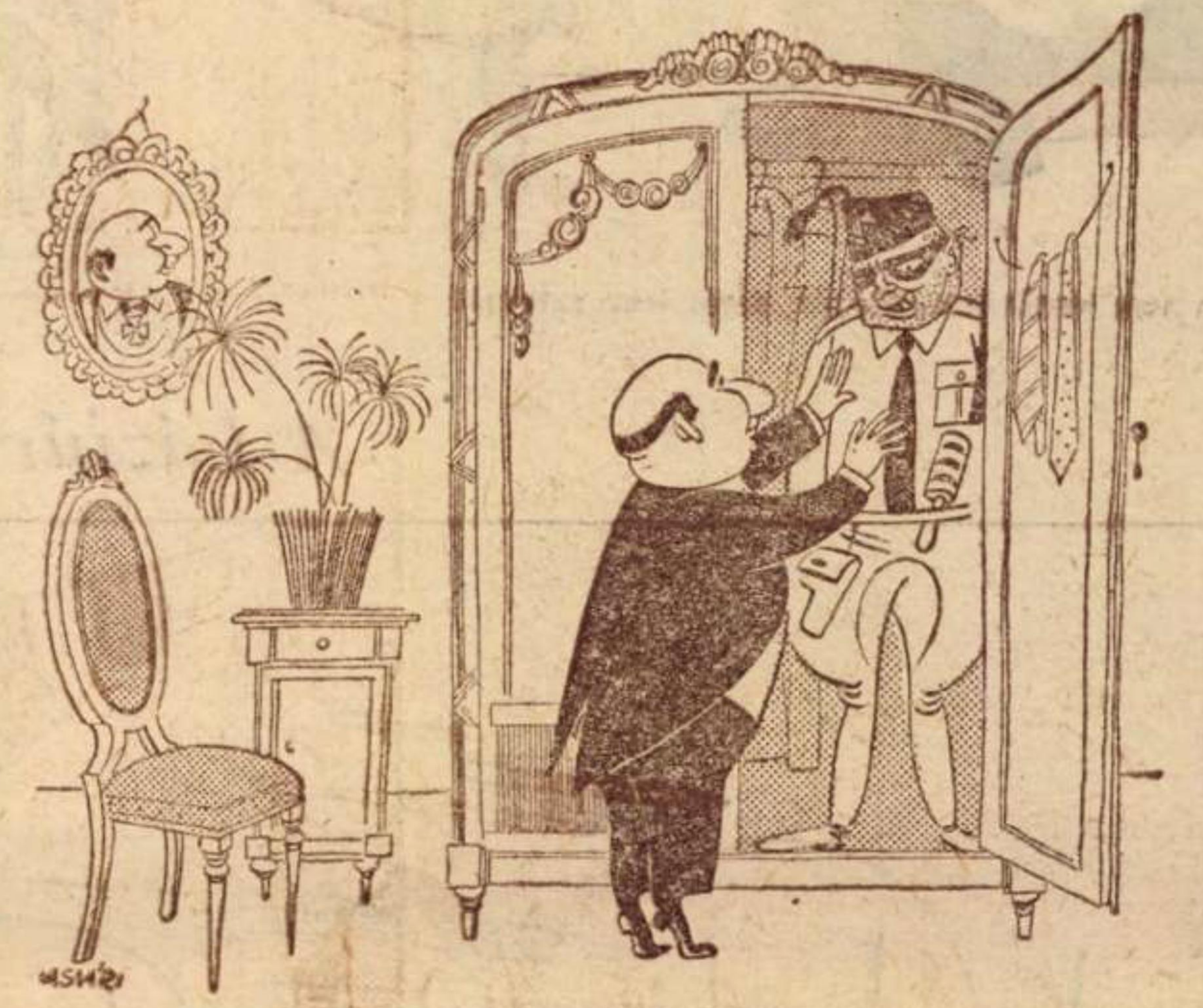

— Addig érezze magát otthon, amíg kutatok ön után ...

NÉPSZERŰSÉG

Csemcsével, a híres centercsatárral a körúti Fodrász Szövetkezet ajtajában találkoztam.

— Ne menj be — húzott el az ajtótól —, én is otthagytam őket.

Akkor vettem észre, hogy a fél arcát megborotválták, a másik fele szőrös.

— Mi történt veled?

— Megőrjítenek a szeretetükkel — panaszkodott, miközben a Nyugati felé mentünk. — Képzeld el, bemegyek, egyszerre három fodrász vesz körül, a vállamat veregetik, szorongatnak és dicsérik a harmadik gólomat. Egyszerre csak felugrik egy fehérkendős vendég, tele habbal, szájoncsókol, letegez és kijelenti, hogy én élő csoda vagyok. Aztán bejön négy gyerek, akik az utcáról bekukkantva észrevették, hogy a borbélynál vagyok. Mindenáron a lábamat akarják megnézni. A borbély szappanozás közben a második gólomat elemzi és bebizonyítja, hogy Orth, Schlosser és Schaffer együtt a negyedét se tudják, mint én. Amikor borotválni kezd, bejön egy vendég, meglát, félrelöki a fodrászt és vagy öt percig szorongatja a kezemet. Kijelenti, hogy ez élete nagy napja, mert személyesen is megismert engem. A fodrász ekkor ér a borotvával a torkomhoz és izgatottan jegyzi meg, hogy még mindig remeg, amikor az első gólra gondol, mert Branyiga III. pároslábbal ugrott nekem és ő már-már szinte hallotta a csontzenét. Ez volt az a pont, amikor felugrottam, letöröltem a habot a fél arcomról és kirohantam. Hidd el, nem lehet kibírni ezt az átkozott népszerűséget! Se lelkileg, se testileg. A fodrász keze ugyanis remegett a gégémen és féltem, hogy átvágja a torkomat.

— Jó, jó — válaszoltam Csemcsének —, de így nem mászkálhatsz az utcán. A félarcodon kétnapos szakáll van. Gyere, itt a mellékutcában van egy kis fodrászüzlet. Ott majd befejezik a borotválást.

Bementünk. A borbély nem ismerte meg a nagy Csemcsét, rá se nézett. Megborotválta. A manikűröslány a sportlapot olvasta, amelynek első oldalán Csemcse fényképe volt. De ő se vette észre, hogy milyen híres vendég van az üzletben. Közben mindkettőnket megborotválták. Csemcse lopva a manikűrösre nézett és láthatóan bosszankodott, hogy nem ismeri meg. Megkérdezte tőle:

— Szokott meccsre járni?

— Minden vasárnap — lelkesedett a nő. — Azok a tegnapi gólok! Amiket a Sunyogi rúgott!

Csemcse dühösen fizetett és kifelé indult.

— Ide se jövök többé — morogta. — Műveletlen banda.

Palásti László

Nagykökönyösi kishiradó

Mindent egy helyen

A tanácsnak összesen egy szobája van, abban található minden hivatal.

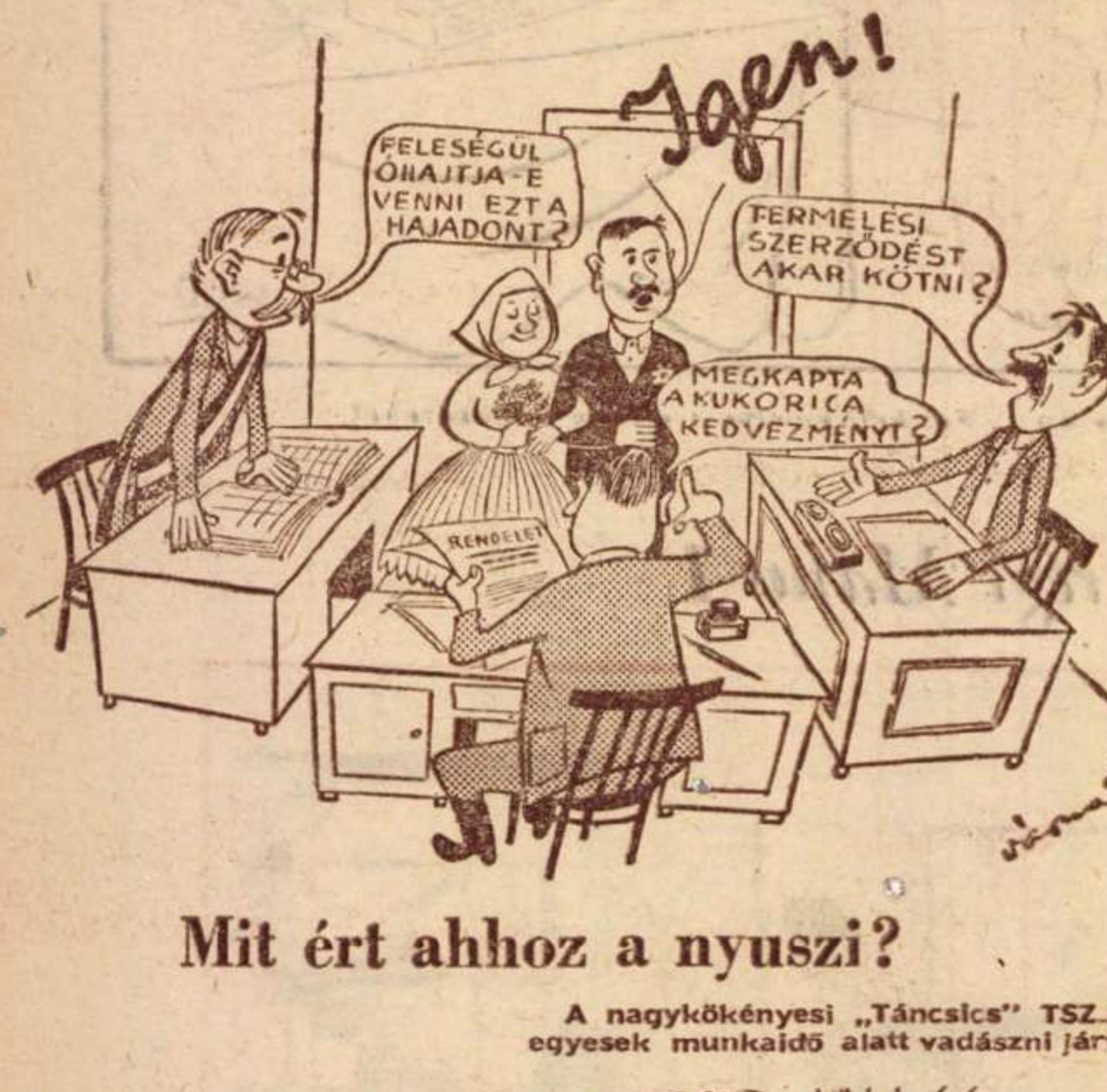
Igen!
FELESÉGÜL ÓHAJTJA-E VENNI EZT A HAJADONT?
TERMELÉSI SZERZŐDÉST AKAR KÖTNI?
MEGKAPTA A KUKORICA KEDVEZMÉNYT?
RENDELET

Gólhelyzet — akadállyal

A nagykökényesiek elhordják a futballpályáról a kapufákat.

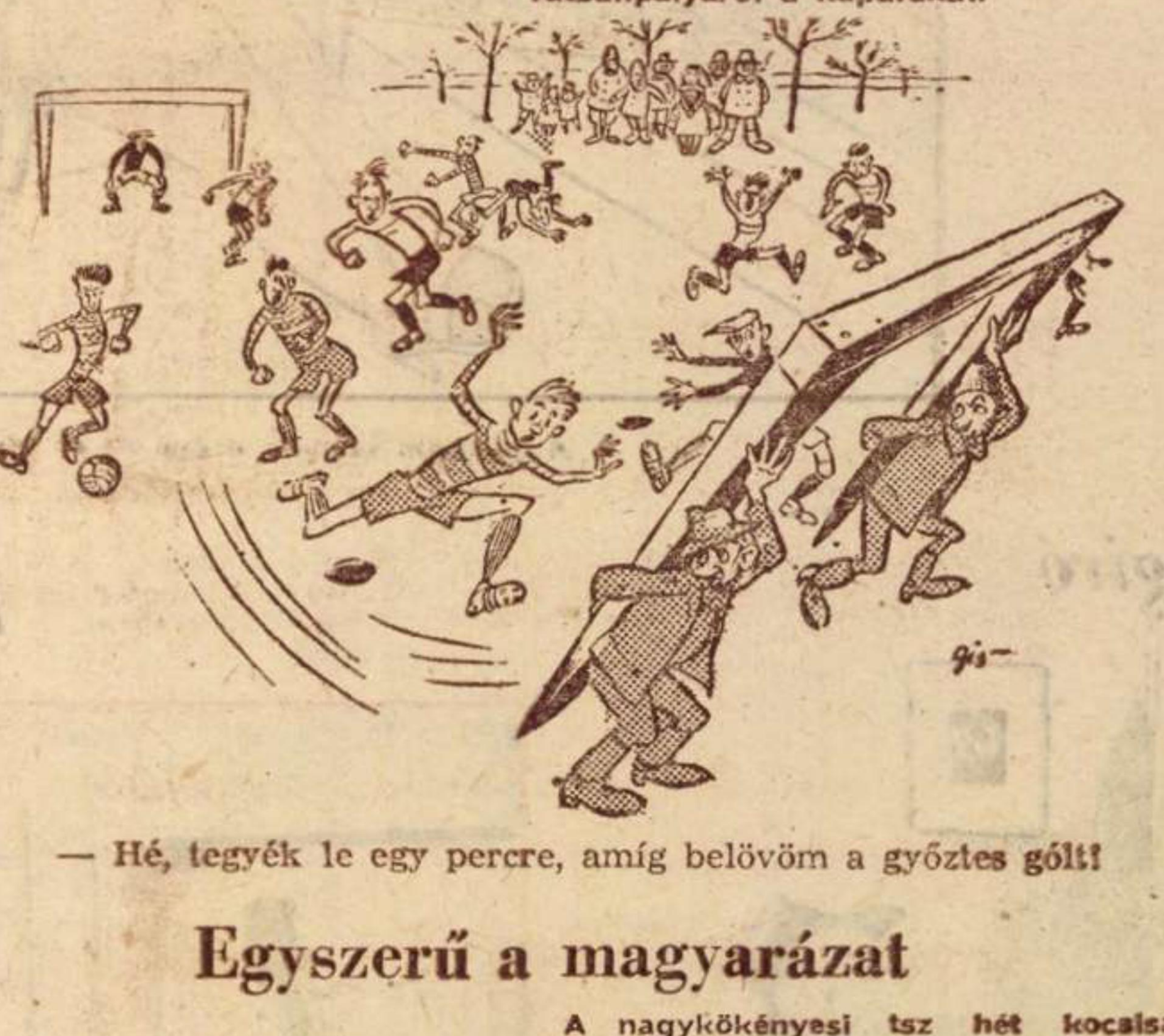

— Hé, tegyék le egy percre, amíg belövöm a győztes gólt!

Mit ért ahhoz a nyuszi?

A nagykökényesi „Táncsics" TSZ-ben egyesek munkaidő alatt vadászni jártak.

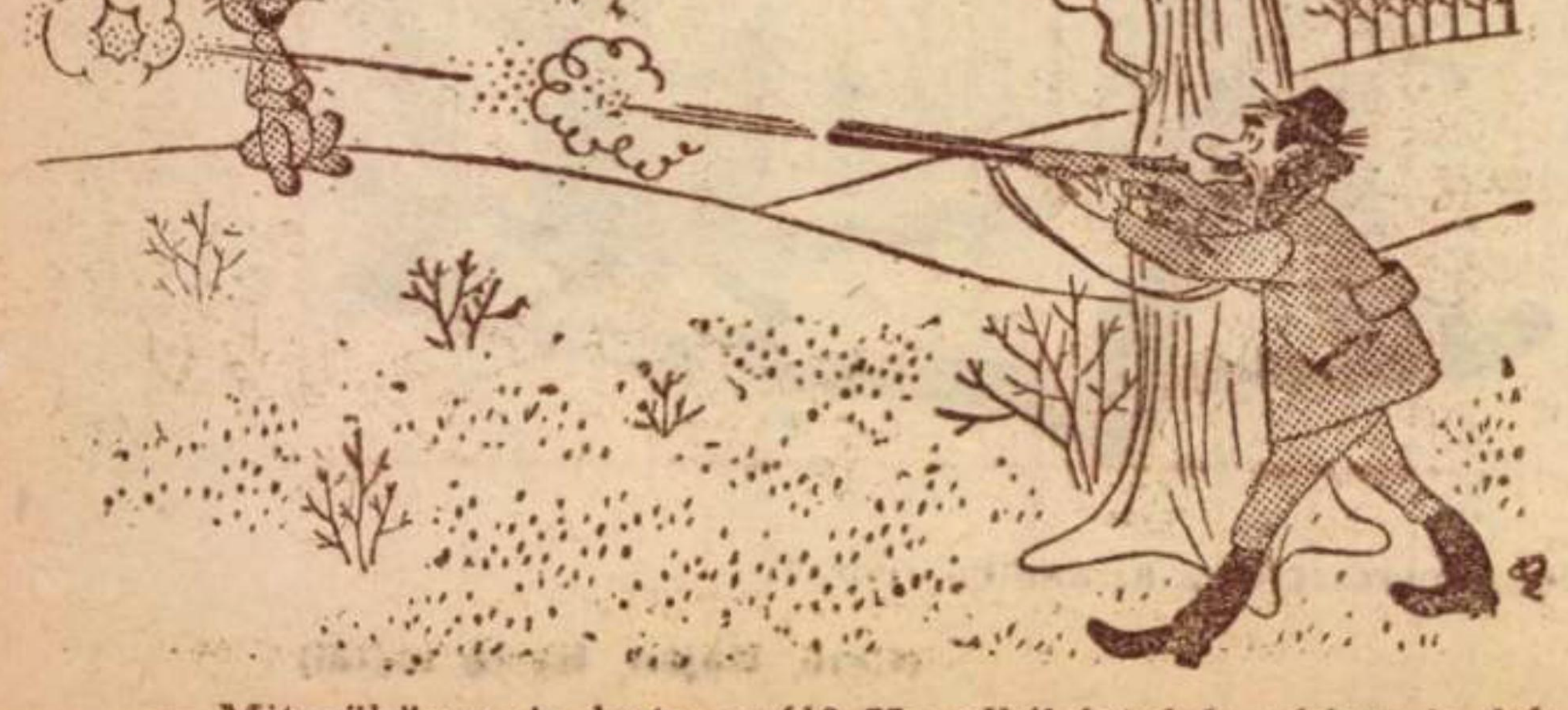

— Mit röhögsz, te buta nyúl? Ha elhibáztalak, akkor is felszámítom a munkaegységeket!

Egyszerű a magyarázat

A nagykökényesi tsz hét kocsisa minden útról részegen jön haza.

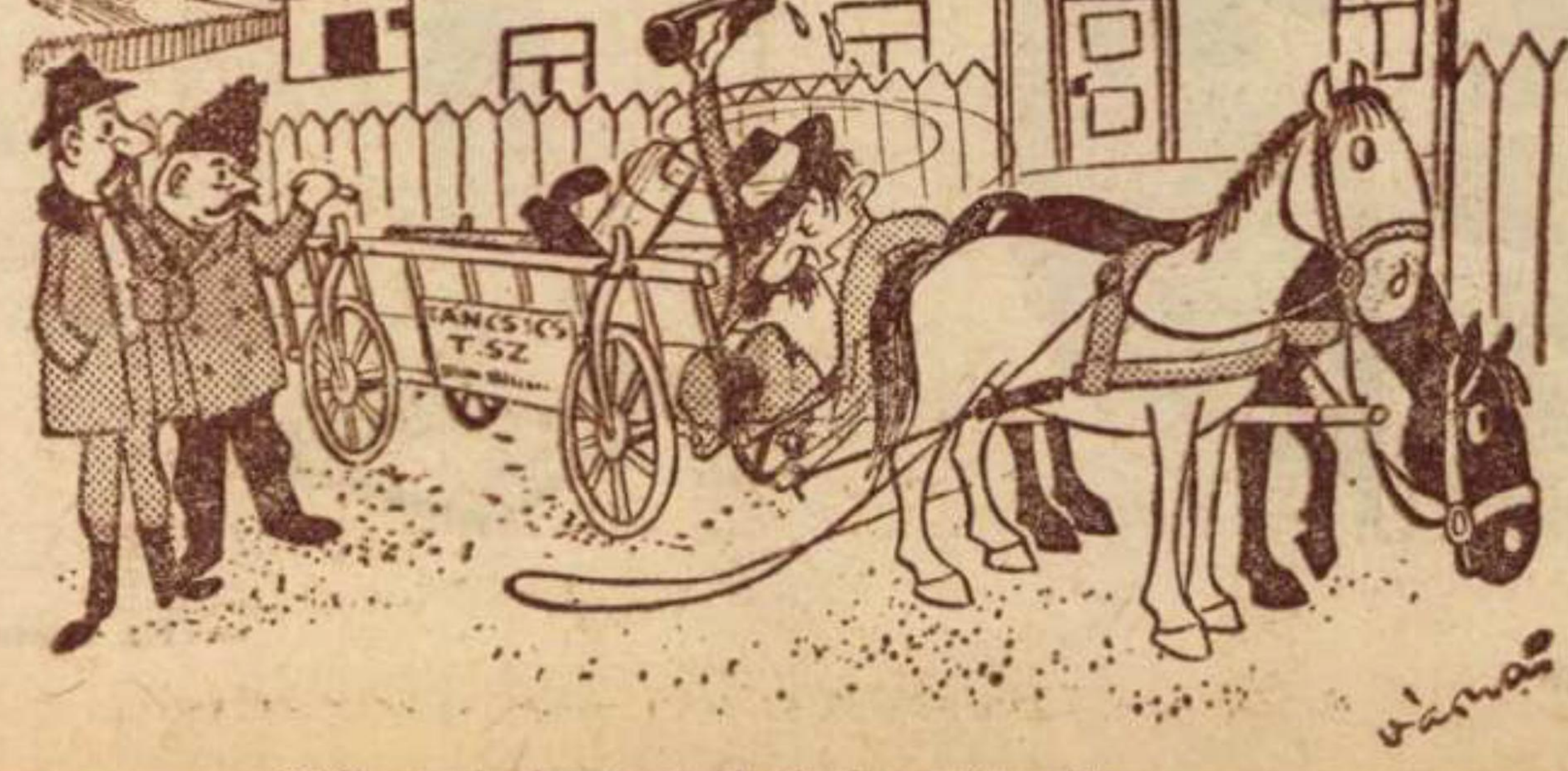

— Hát ezek hogy tudtak hazajönni?
— Úgy, hogy a lónak nem volt pénze pálinkára!!!

A humor könyvéből

VOLTAIRE egyszer éppen a biblia olvasásába merült, mikor az ügyvédje belépett hozzá.

— Hogyan, hát ön a bibliát olvassa? — kiáltott fel az ügyvéd meglepetve.

— Azt teszem, amit ön, amikor perre készül: tanulmányozom az alperes védekezését — válaszolta a felvilágosodás nagy előharcosa.

Megjöttek
a tavaszi modellek!
Cipőbolt

Kulturfront

LEKÁDEREZTEM A RAJONGÓMAT

(Egy színész levele a nagyérdemű közönséghez)

Művészetünk pártfogói! Önök közül sokan talán nem is sejtik, milyen nagy örömet szereznek nekünk, Thália szerény szolgálóinak, ha egy színházi, vagy filmelőadás után levélben is kifejezésre juttatják magas elismerésüket, őszinte elragadtatásukat.

A napokban én is abban a szerencsében részesültem, hogy egymásután két levelet is kaptam a Nagyérdemű Közönség egyik fiatal tagjától, s igazán mondhatom, lebilincselt hangjának közvetlenségével, bájos őszinteségével.

Az első levélben ez állt:

„Kedves Sándor bácsi, nem tudom, hogy szólicsam. Látam máma a Liliomfit filmbe. Nagyon szép volt. Tegnap meg szindarabba is. Nagyon szép volt. Én voltam az aki nagyon néztem Sándor bácsit. Szép volt az alakítása. Ha nem akaratoskodok tesék eljönni én hozzám. Bármejik napon. De még Krencsey Mariann is! Nagyon szeretnék színész leni. Az osztájunk le fogja jáccani a Jánosvitézt. Én leszek majd a boszorkány. Nagy János.“

Két nap múlva kaptam meg hódolóm második levelét.

„Kedves Sándorbácsi! Láttam a „Liliomfit" nagyon széppvolt. Nem tudom, hogy mejik színházba jáccik Krencsey Marianna művésznő. Már 2 hónapja egyedül vagyok, mert a nagymamám kórházba van. Ha elteccik tudni jönni én hozzám, akkor tessék el hozni Krencsey Mariannát is. Tesék neki a levelet átadni. Ha nem zaklatom evvel a levélel, tesék még azt is megérdeklődni, hogy színházba ijen gyerek szerepet elválalnák nagyon szivessen. Várom a Sándor bácsit és Krencsey Mariannát is. Nagy János.“

Mondanom se kell, hogy már az első levéltől elérzékenyültem. „... Én voltam az, aki nagyon néztem Sándor bácsit...” Hát még mikor megtudtam, hogy kis rajongóm két hónapja egyedül van, mert a nagymamája kórházban fekszik! Igy szóltam feleségemhez:

— Ica, ezt a drága kisfiút feltétlenül fel kell keresnünk. Látod, már második levélben tárja ki előttem a szivét, vágyait. Mennyi szeretettel csügg a színházon, s főképp — az én művészetemen! Nem szabad neki csalódást okoznunk. Képzeld el, milyen boldog lesz, ha elhozzuk őt uzsonnára hozzánk, összes színházi és filmfelvételeimet megmutatom neki, és velem jön majd színházba, moziba!

Bevallom, már valami atyai érzés is kerülgetett, hogy talán még örökbe is fogadjuk a kis árvát...

Mivel én aznap nem értem rá, feleségem kereste fel a külső periférián lakó barátomat. Szorongó lélekkel faggattam ki, mikor kissé letörve, hallgatagon visszatért.

— Megtaláltad?

— Igen.

— Beszéltél vele?

— Igen... Elég barátságtalan gyerek... Tizenhárom-tizennégy éves lehet... Megmondtam, hogy Pécsi Sándor felesége vagyok.

— Na és — faggattam izgatottan — ő mit mondott?

— Azt kérdezte, hogy miért nem hoztam el a Krencsey Mariannát.

Elsápadtam.

— És rólam... rólam mit beszélt? Nem mondta el, hogy a férfiszínészek közül ki tetszett neki legjobban?

— De igen. Darvas Iván...

Eddig a történet. Kedves rajongóim, ezek után ugye nem várják, hogy hitelt adjak meleghangú leveleiknek, őszinte elragadtatásuknak.

Egy mélyen csalódott színész:

Pécsi Sándor

★

U. i. Levelet és dedikált fényképet ne kérjenek tőlem. Partnert házhoz nem szállitok.

Három fiatal Kossuth-díjas író

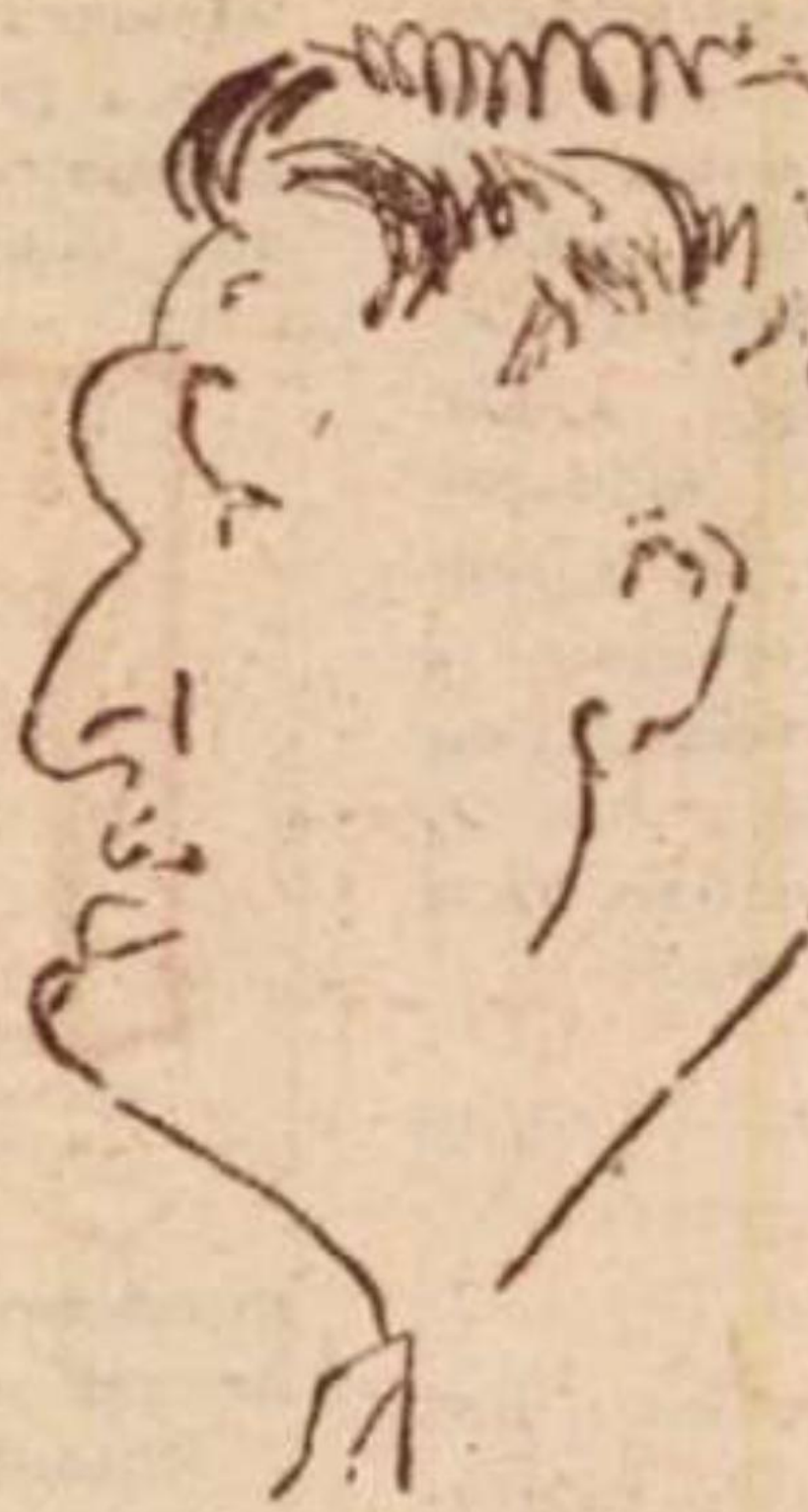

Karinthy Ferenc...

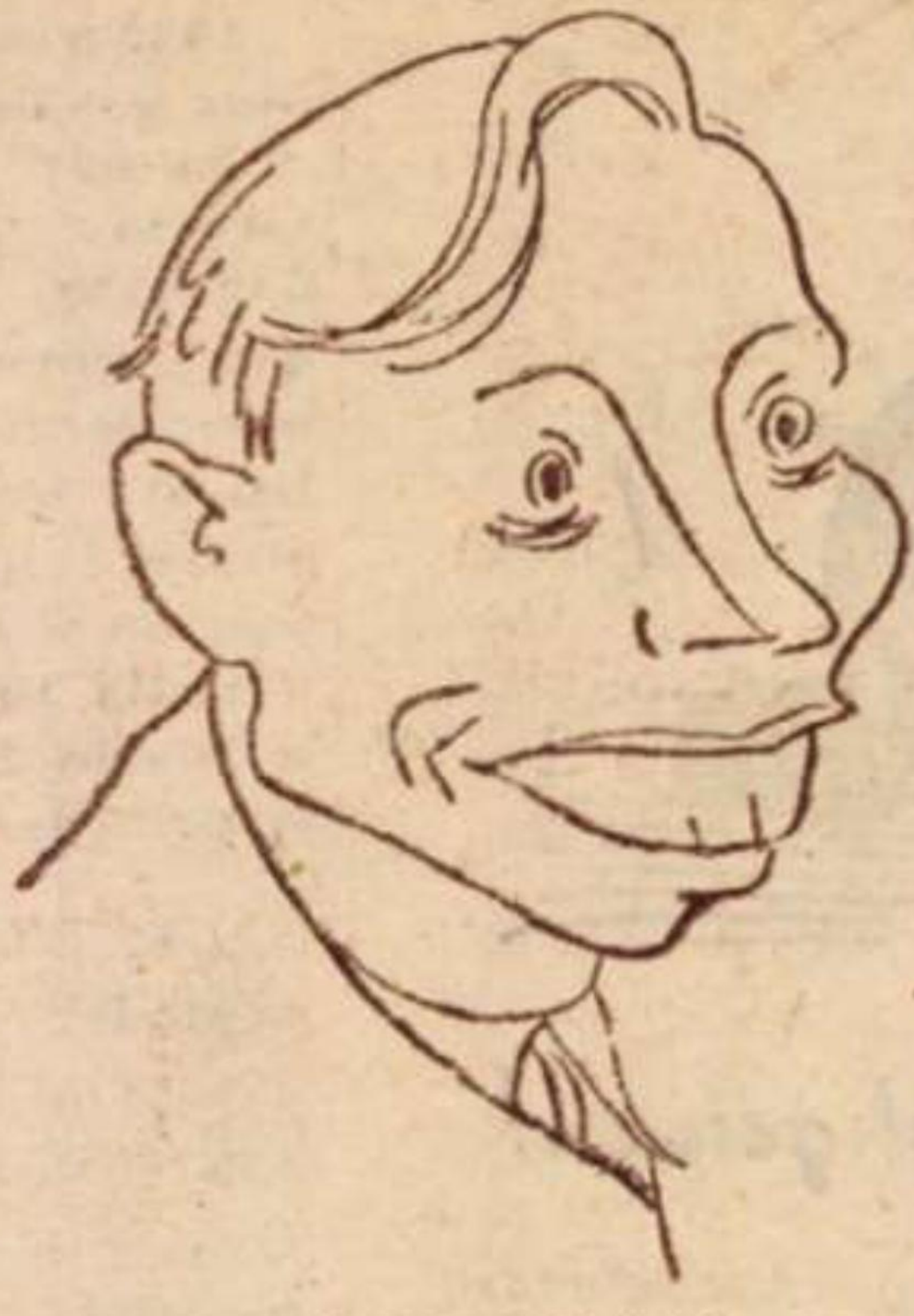

Simon István...

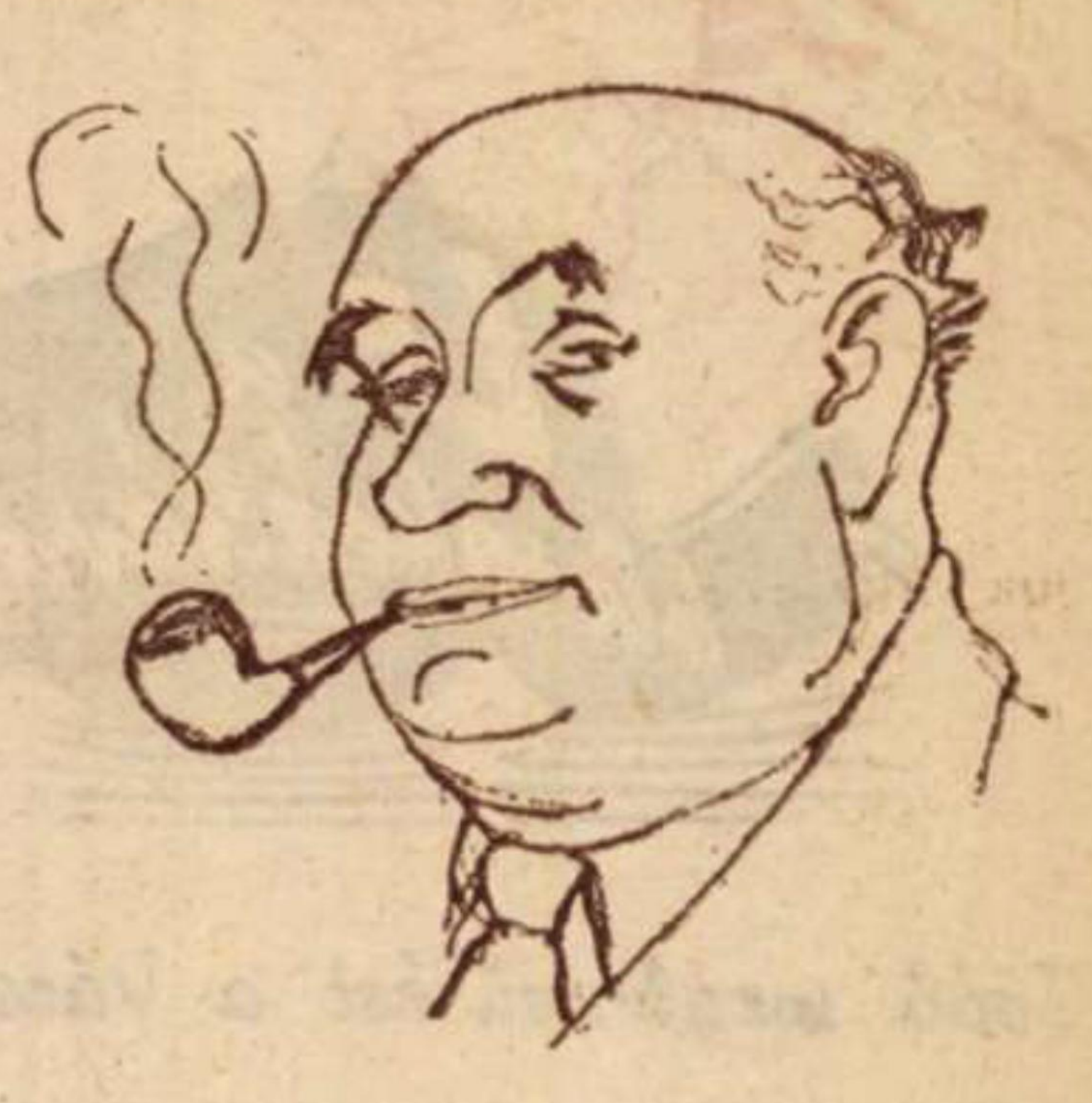

... és a hatvanéves Illés Béla.

(Edma rajzai)

Az idei Vasas zenei fesztivál
(a szabad dal ünnepe)
tapasztalataiból

(Sándor Károly rajzos riportja)

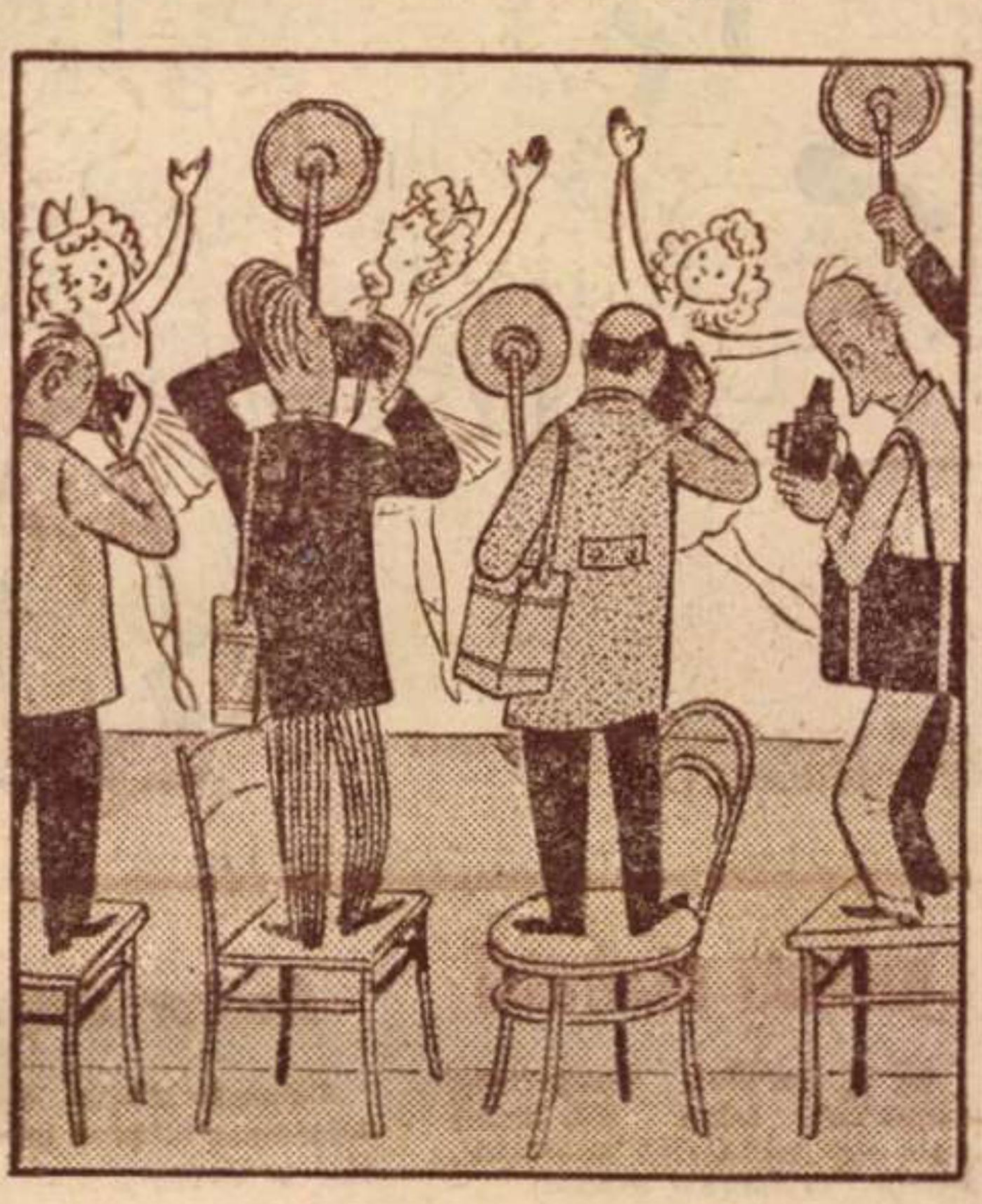

Jelenet a Fesztivál balettbemutatójából.

SZOMORÚ DAL

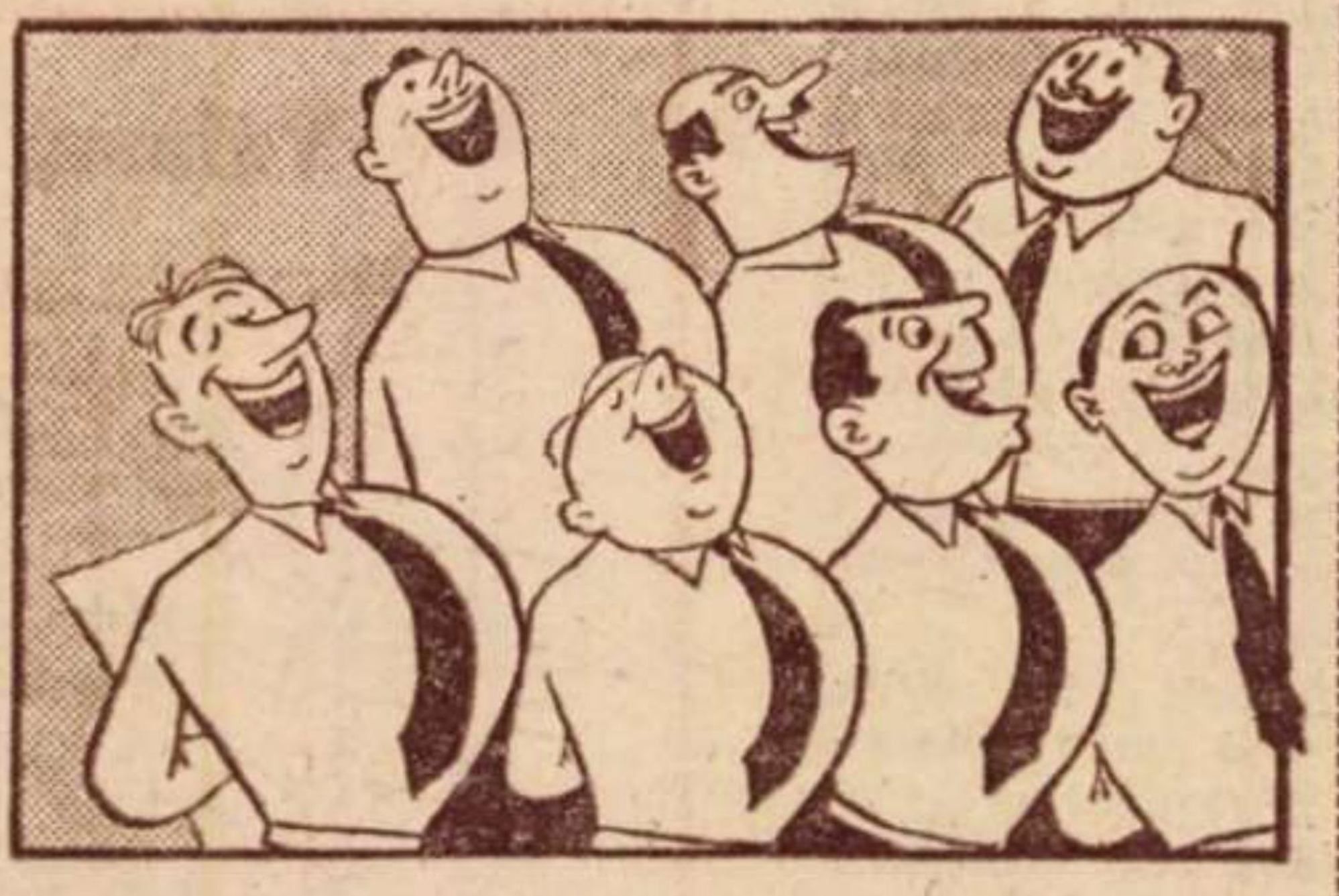

annak az együttesnek előadásában, amelyik a Fesztiválra új egyenruhát kapott.

VIDÁM DAL

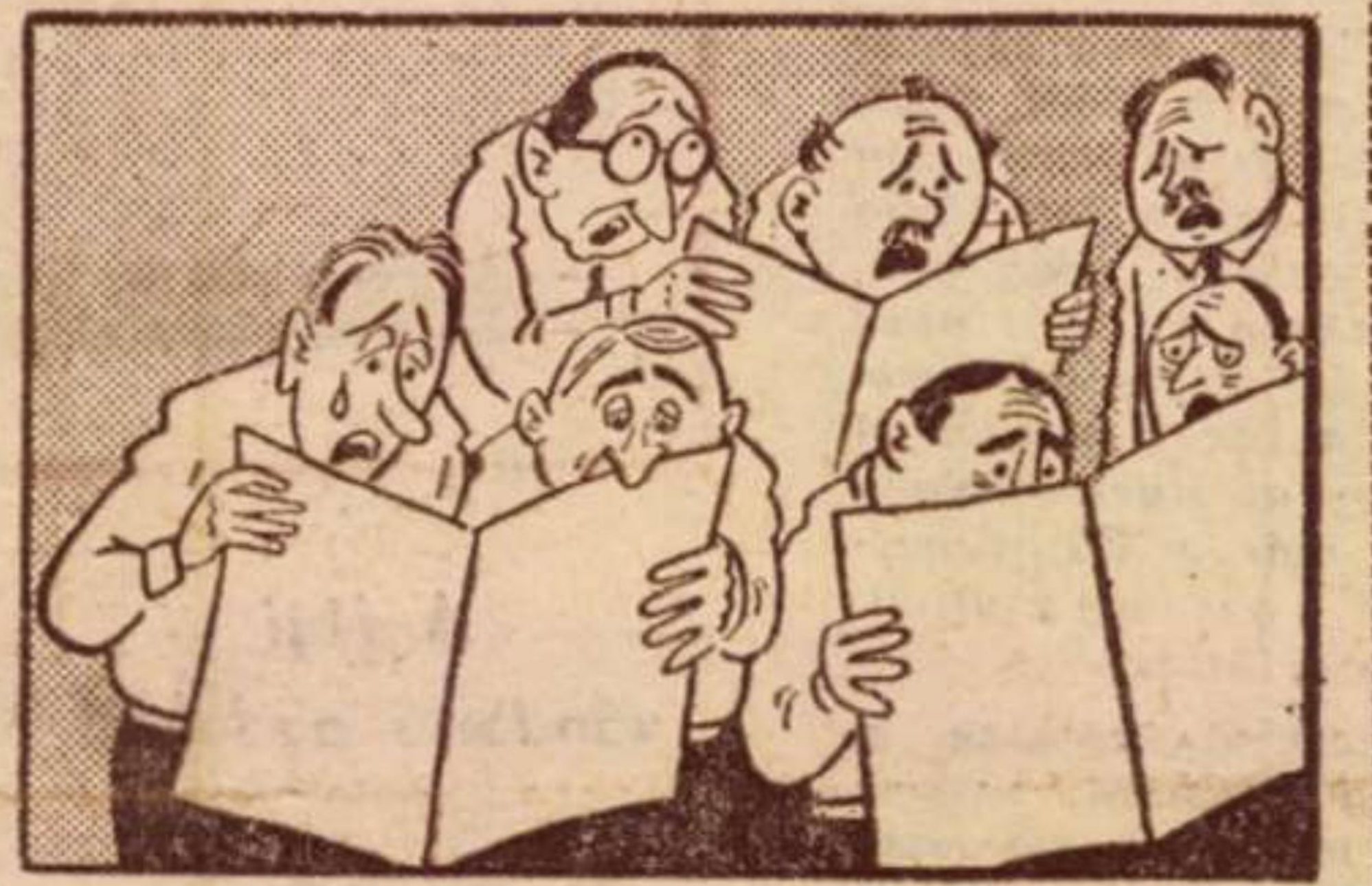

annak az együttesnek előadásában, amelyik a három év előtti egyenruhájában lépett fel.

Ilyen lett volna a szólisták hangversenye, ha a rendezőség minden szereplő kérését teljesitette volna

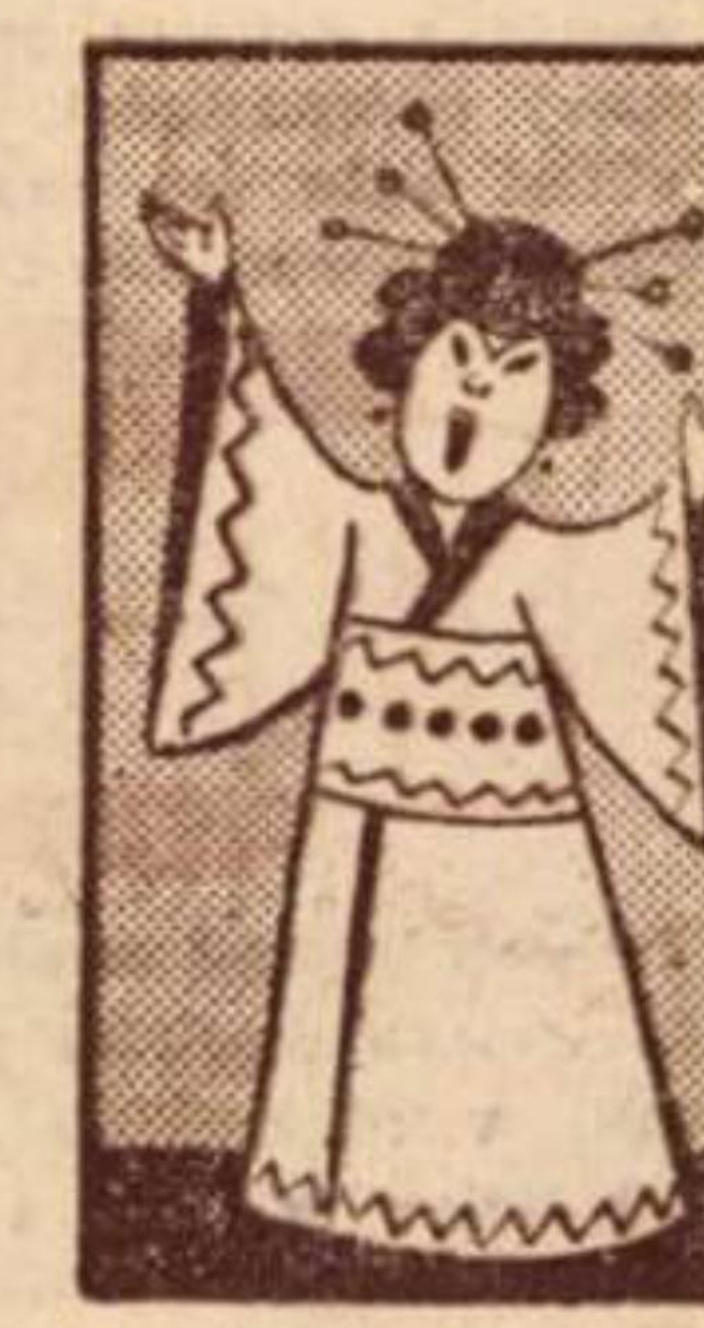

A Pillangókisasszony nagyáriája, énekli: Kovács Terka.

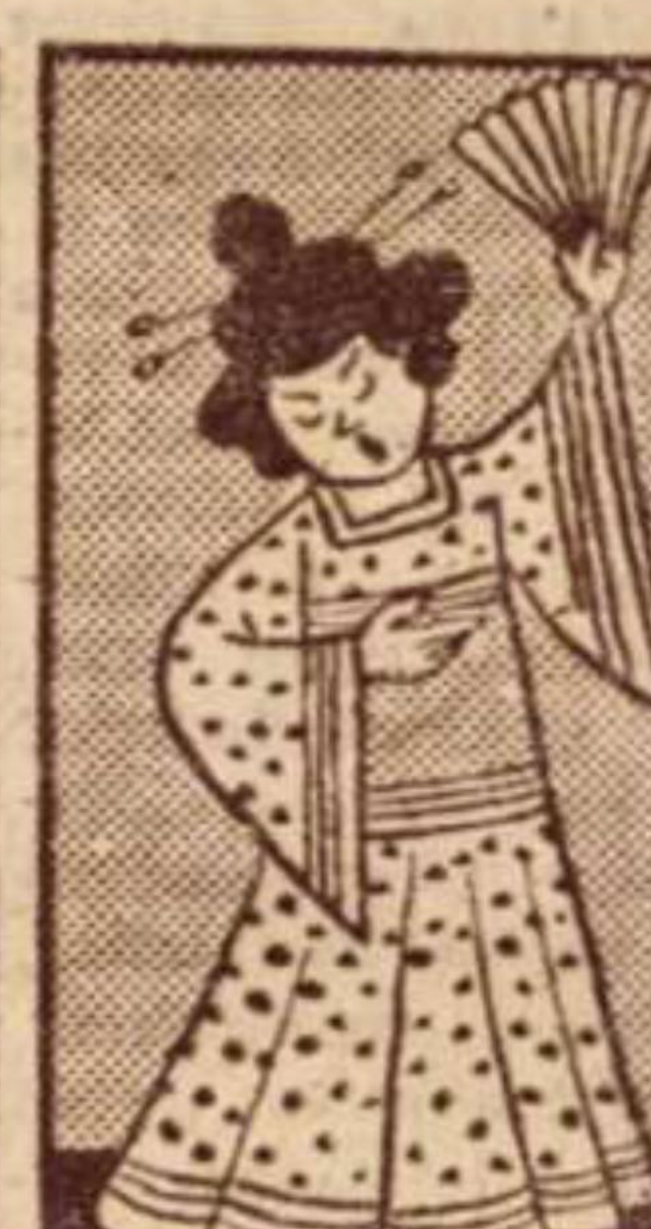

Nagyária a Pillangókisasszonyból, énekli: Nagy Jutka.

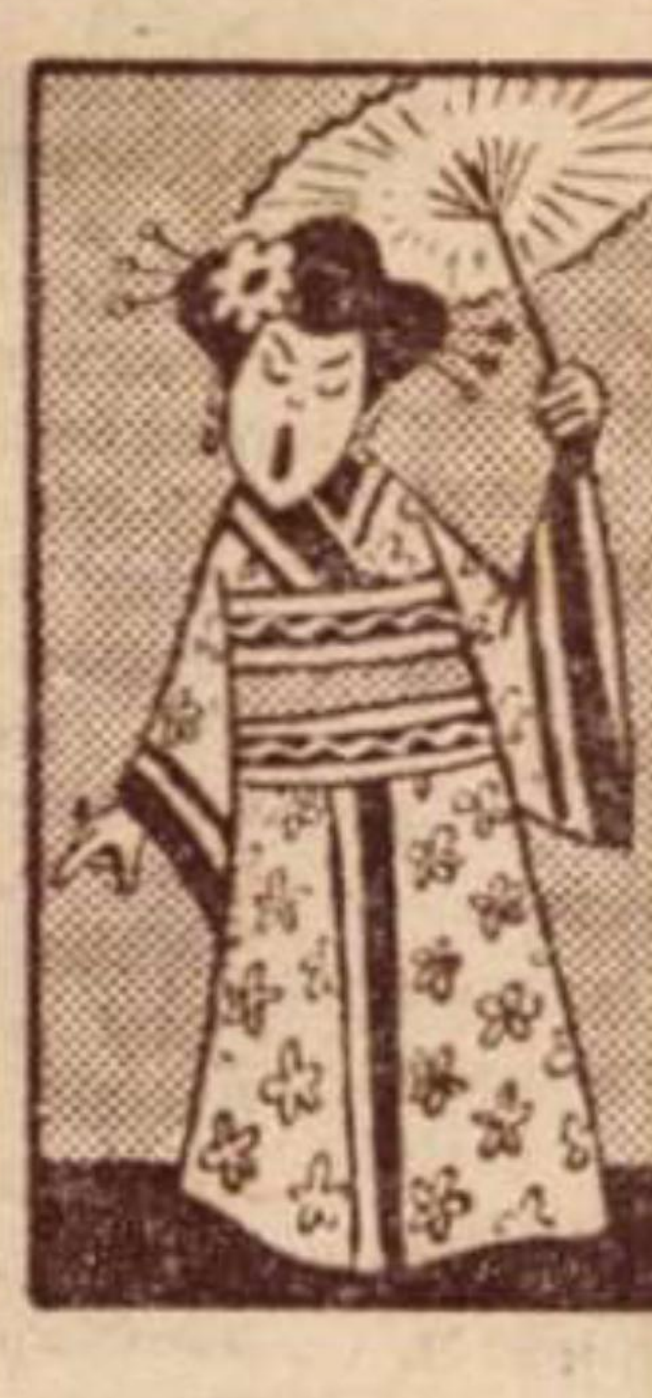

Kisasszonyária a nagy Pillangóból, énekli: Gereben Ella.

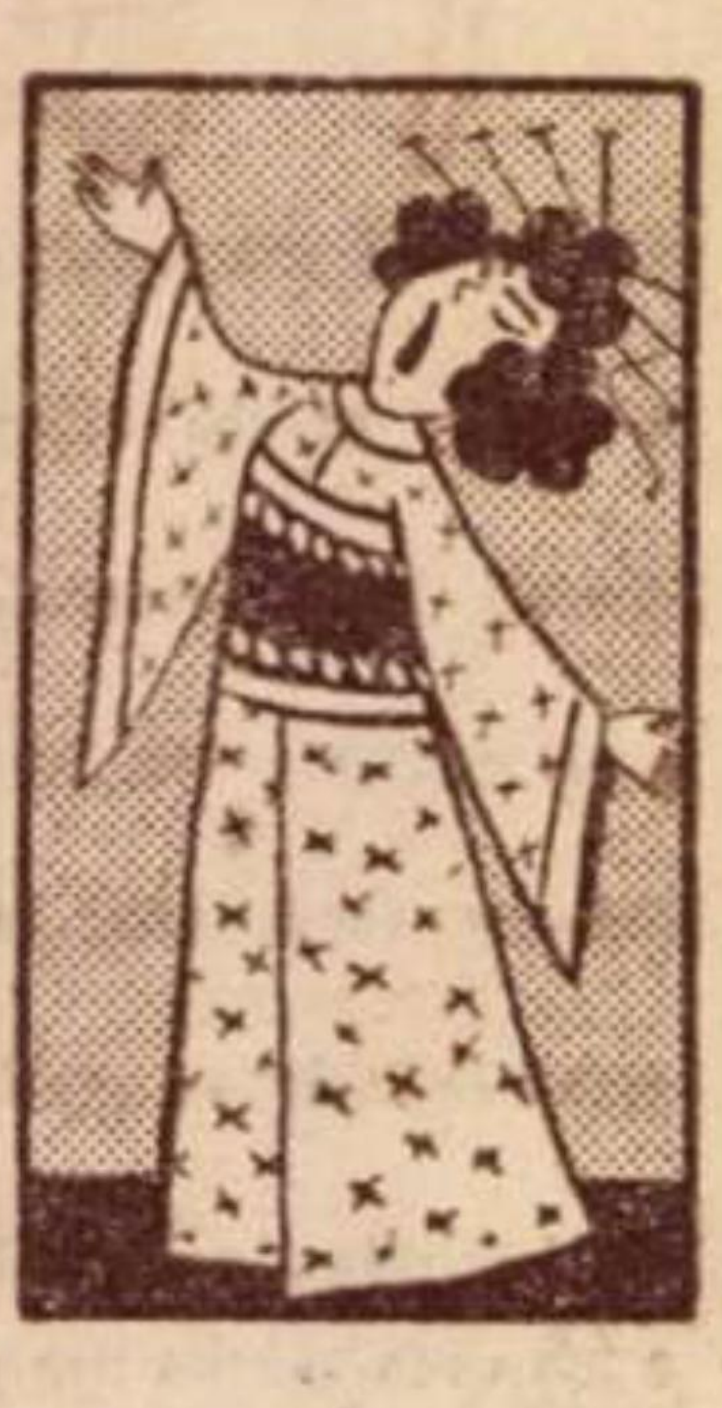

Nagykisasszony a Pillangó á lából, énekli: Kis Ildikó.

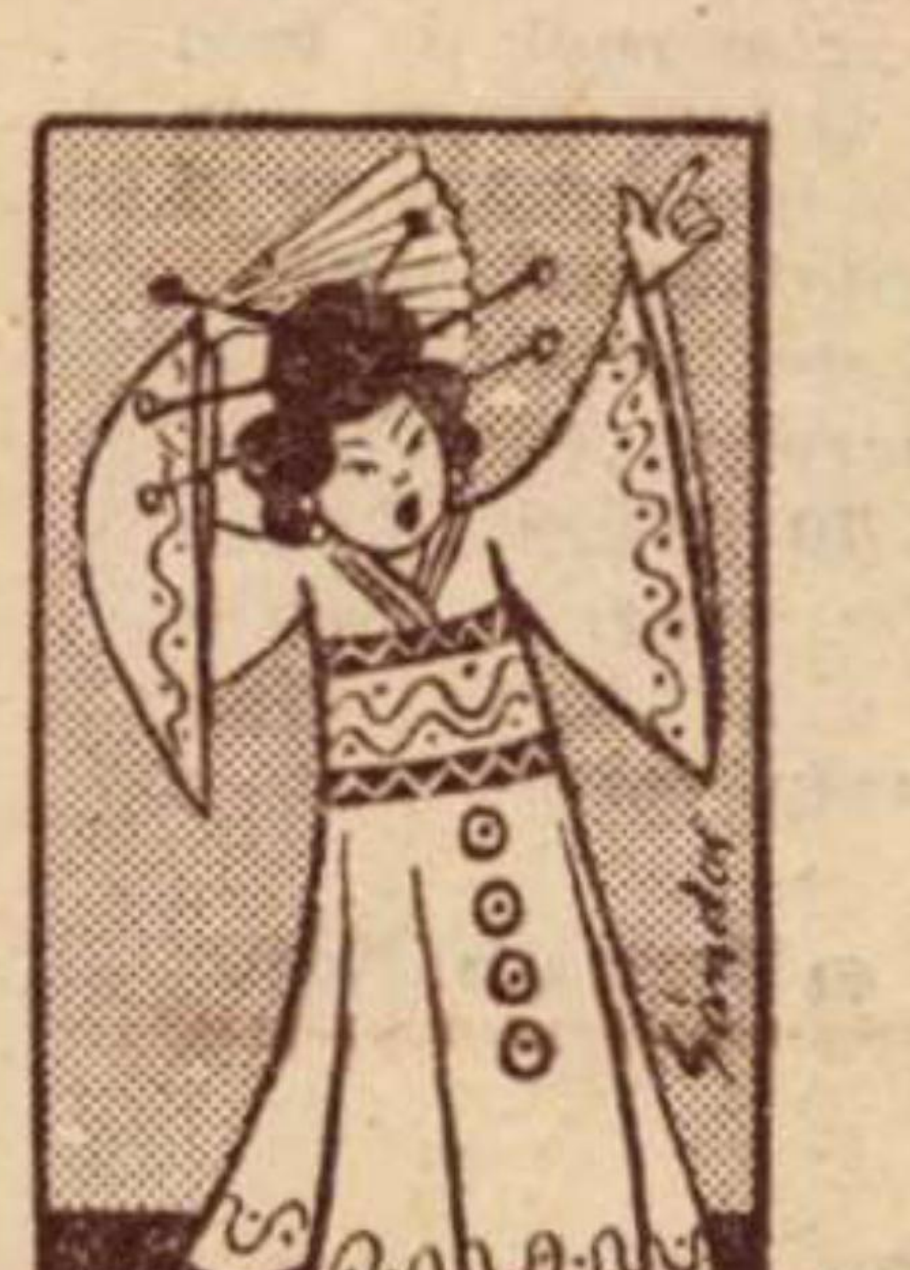

Kisnagyasszony az Ária-Pillangóból, énekli: Szabó Magda.

A „KULTÚRFRONT“ KISKÁTÉJA

Akt. Emberformájú valaki, akire már nem futotta a beruházási keretből.

Pozitiv hős. Átmeneti műfaj Puskás Öcsi és Kárpáthy Zoltán között.

Építészet. Harminc teljesen eltérő vélemény ellenére felépül egy ház.

Finálé. Olasz szó. Magyar jelentése: „Nyomás, gyerekek!... Irány a ruhatár!...“

Művészeti megbeszélés. Sok kilehelt meleg levegő, mellyel kitűnően lehetne szélmotorokat hajtani.

Kritika. Ha engem dicsér, feltétlenül építő jellegű.

Előleg. Ha nincs, rossz. Ha van, még rosszabb, mert levonják.

Zsűri: Ülő emberek olyan véleményeket mondanak, amelyeket nem lehet állva végighallgatni.

Nyári operett. Zenés játék, kis nyári hibával.

Filharmónia. Boldog görögök! Az ő filharmóniájuk még nem volt Országos...

Konferanszié. Két pohár bor között három szem sós mandula.

Rádió. Öröklakás ifj. Strauss János, Lehár Ferenc és Kálmán Imre számára.

Fantázia. Pótanyaggal nem helyettesíthető üzemanyag.

Lektor. Az írók terelőpulija.

Ihlet. Olyan, mint mikor az ember véletlenül rátárcsáz egy titkos telefonszámra.

Szobrászat. Miért áll ellent oly keményen az anyag?... Talán sejti, hogy mivé akarják formálni?...

B. I.

Egy megjelent újsághirdetés margójára

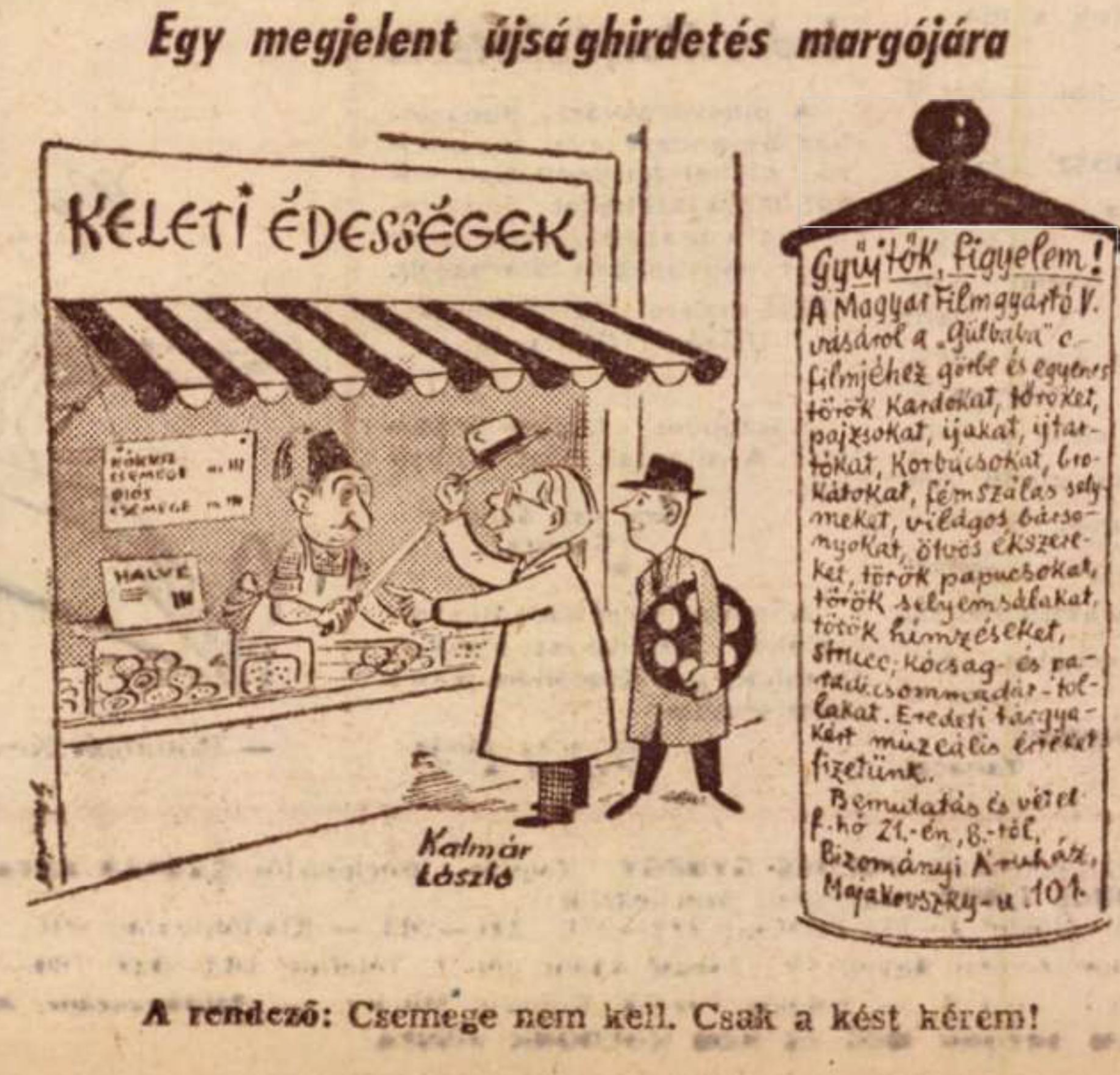
KELETI ÉDESSÉGEK
HALVE
Gyűjtők, figyelem!
A Magyar Filmgyártó V. vásárol a „Gülbaba" c. filmjéhez görbe és egyenes török kardokat, tőröket, pajzsokat, ijakat, ijtartókat, korbácsokat, brokátokat, fémszálas selymeket, világos bársonyokat, ötvös ékszereket, török papucsokat, török selyemsálakat, török hímzéseket, strucc; kócsag- és paradicsommadár-tollakat. Eredeti tárgyakért múzeális értéket fizetünk.
Bemutatás és vétel f. hó 21-én, 8-tól, Bizományi Áruház, Majakovszky-u. 101.
Kalmár László

A rendező: Csemege nem kell. Csak a kést kérem!

A festő utazik

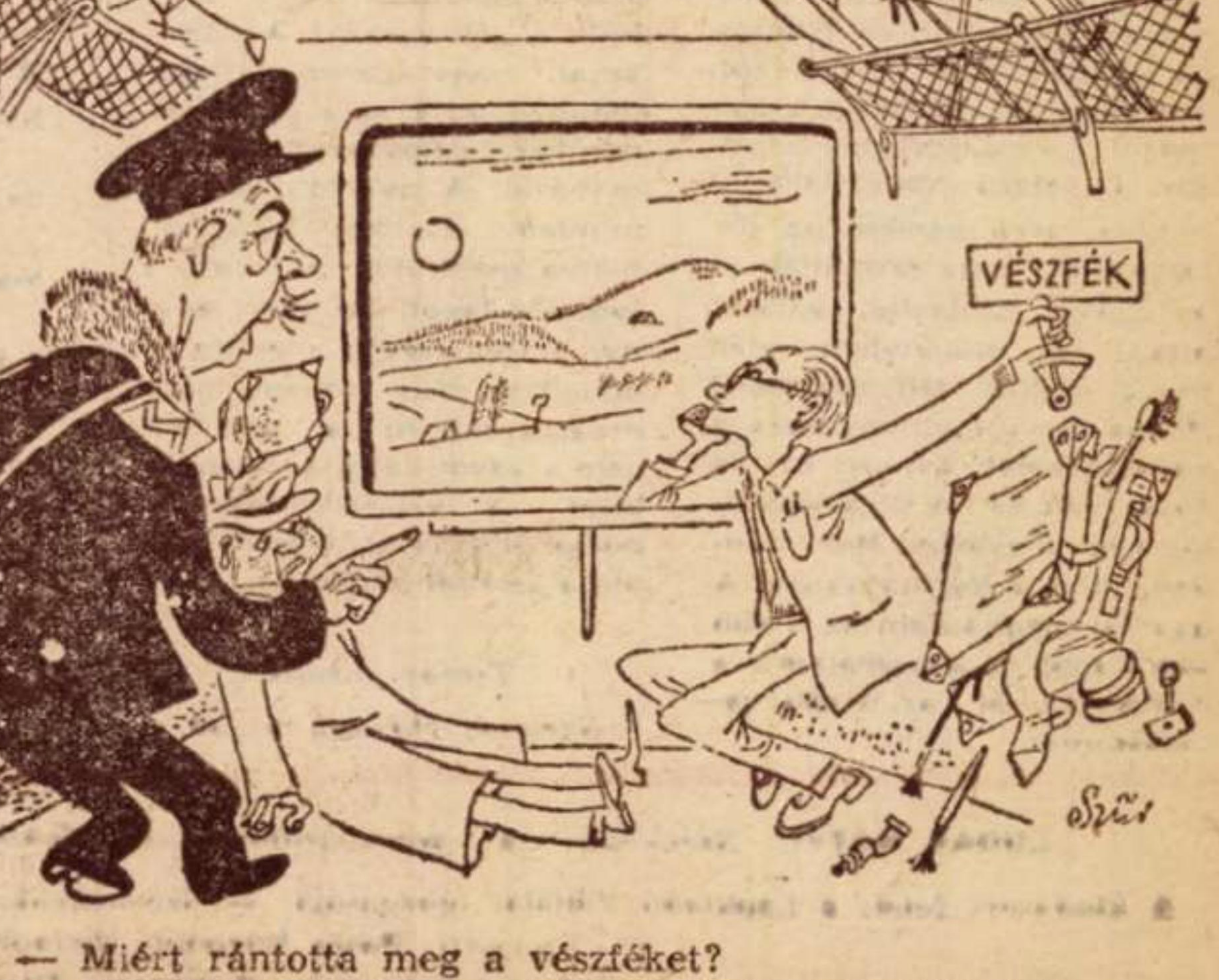

— Miért rántotta meg a vészféket?
— Szeretnék a tájban még egy kicsit gyönyörködni...

LE a bürokráciával!

Több megbecsülést a Városligetnek!

Mikor a pesti embereknek hatóságilag engedélyezték a fűrelépést, nyomban kimentek a Városligetbe fűre lépni. Akinek nem jutott ligeti fű, az befért a lakásához legközelebb eső parkba és ott próbálta ki a fűtaposás örömeit. Eleinte csak a pázsit szélein totyogtak ezek a „jóemberek", mert kemény, flaszteredzette lábaik nehezen szokták meg a virágjárást. Úgy kerülgették a karókra húzott pázsitvédő drótakadályt, mint macska a forró kását. De lassan a drótakadályok kíméletlen felrúgásával remekül fűre szoktak. És ma már — hála tanulékonyságuknak! — úgy ugrabugrálnak, keresztül-kasul a füvesített részeken, mint pajkos kecskekölykök a legelőn. Csak éppen hogy nem mekegnek. Ha megúnják az ugrabugrát, leheverednek a pázsitra eszegetni, szemetelni, majd kisebb-nagyobb dolgaik bokros elvégzése után kipihenve, mintha a fűből nőttek volna ki, újfent megalakulnak a különféle játékos csapatok.

A legdivatosabb szórakozás a futball. Tudniillik ezzel lehet legjobban megsemmisíteni a füvet. Aztán népszerű még a szembekötősdi és a fáramászás, de nem utolsósorban a díszcserjék virágainak szenvedélyes gyűjtése. Ezek a Hűvösvölgy profiljába illő ugrabugrálások és társasjátékok hovatovább odafajulnak, hogy Városligetünknek nem lesz egy talpalatnyi taposatlan pázsitja. Ezt a léleknélküli tipródást sem a fű, sem a virágok, sem a gyengébb díszcserjék nem képesek elviselni és pusztulnak rendületlenül. Még szerencse, hogy nagyobb fákkal is rendelkezik a Liget, amelyeket nem lehet csak úgy uk-muk-fuk eltiporni, így azután, ha nyugodt sétálási, vagy üldögélési lehetőség nincs is a Ligetben, de árnyék legalább még van. Nagy divattá vált még a füves részeken való új utak kitaposása is. A siető emberek itt is, ott is lekanyarítanak maguknak egy-egy darabot a füves részből és ma már büszkén elmondhatjuk, hogy az ilyen rögtönzött utakból sokkal több tenyészik már a Városligetben, mint eredetileg is útnak szánt egyenes útból. Pedig az a legjobb, a közmondás szerint is.

A Városliget ilyetén való lerohanása nemcsak a pázsitot és a díszcserjét száműzi a Ligetből, hanem még az énekesmadarakat is. A madarak ma már messze elkerülik a hajdan biztonságot nyújtó ligeti bokrokat és másutt keresnek maguknak fészekrakóhelyet. Azok a madárkák pedig, amelyek a magasabb fák biztonságot nyújtó ágait kihasználva keltik ki fiókáikat, később a légpuskák csövére kerülnek. Jó lenne, ha a városi tanács illetékesei egy ráérő vasárnap délután kirándulnának a Városligetbe, szemrevételeznék a még szemrevételezhetőt, felmérnék a még felmérhetőt, azután, ha ők is úgy látják, amint én láttam, hoznának egy döntést, amely így szólhatna: A fűre lépni tilos! Szerintem ezzel a tilalommal meg lehetne menteni a Városliget növényzetét anélkül, hogy az emberi jogokon egy fikarcnyi sérelem esne. Mert a pesti ember, aki fűre akar lépni, 70 fillérért kirándulhat a Gellérthegyre, a Zugligetbe, vagy a Hűvösvölgybe és ott azután azt csinál, amit éppenséggel akar. Így azután a Városliget is szép marad és a pázsittipró is kitombolhatja magát.

Bernáth Ede

Varázsszem

Múlt év december 21-én a szegedi KERAVILL Klauzál téri üzletében vásároltam egy EM—4-es rádiócsövet (varázsszemet). Ez a varázsszem olyan varázslatos volt, hogy kénytelen voltam visszaküldeni gyártójának, az Egyesült Izzónak. Itt megvizsgálták, selejtnek találták és küldtek egy cserelapot, amelyért a KERAVILL egy másik varázsszemet adott. Én az előző varázslatokon okulva, arra kértem az üzletvezetőt, hogy próbálják ki a csövet. Elutasító választ adott: „A műhelyben már nincs senki!" Mit tehettem? Próba nélkül vittem haza a varázsszemet. Sajnos, ez is rossz volt és én újra visszaküldtem a gyárba. Ment minden, mint a karikacsapás! A gyártól megkaptam az újabb cserelapot és a cserelapra a KERAVILL-tól az újabb varázsszemet.

A gyár és az eladó-részleg cserekészségéről és lóindulatáról így saját pénzemen sikerült meggyőződnöm. De miért nekem kell cserélgetni, illetve Budapestre küldözgetni ezeket a selejtcsöveket? Miért nem vizsgálja meg az eladó-részleg és miért nem küldik ők vissza? Az üzlet azzal, hogy „originál" csomagban adja el a csöveket, minden felelősséget elhárít magáról. A gyártó vállalat minden esetben kicseréli, illetve megküldi a cserére jogosító lapot. De azért ennyi előzékenység ellenére is engedjék meg nekem, hogy megjegyezzem: a selejtért nem a vevőt kellene megbüntetni a visszaküldözgetés portóköltségével, hanem azt, aki a selejtet elkövette.

Timár János
Szeged, Hajnal u. 69.

Különös prémium

1953-ban brigád-agronómus voltam a Budapest Déldunántúli Igazgatósághoz tartozó Zalalövői Állami Gazdaság szentgyörgyvölgyi üzemegységében. A kukoricatermelésben második helyet értem el, és ennek elismeréséül oklevelet is kaptam. A Mezőgazdasági Értesítő 1954. május 19-i V. évfolyam 20. számában ez a közlemény jelent meg:

„Az állami gazdaságok második kukoricatermelőjét megillető oklevelet és 1500 forint pénzjutalmat kapott Kósa Gyula (Zalalövői Á. G.)".

Nos, a prémiumot máig sem kaptam meg. Hiába írtam sürgetőleveleket az illetékes szervekhez, soraimat válaszra sem méltatták. Mikor a Budapest Déldunántúli Igazgatóságnál jártam, ide-oda küldözgettek, de a jó munkámmal kiérdemelt összeget sehol sem fizették ki.

Különös prémium az, amely bekerült az állami gazdaságok hivatalos lapjába, de nem került be a megjutalmazott zsebébe.

Kósa Gyula
Nagymétnek

„Csillag-garázs"

Az É. M. 1. számú Földmunkát Gépesítő Vállalat Soroksári úti járműjavító telepét a dolgozók keserű gúnnyal „Csillag-garázs"-nak nevezik. A névadóban a csillagos eget tisztelhetjük, amely tetőszerkezetül szolgál a jeles létesítmény felett. Van ugyan egy-két rozzant épület és szín a telepen, de ezeket raktárak, öltözők, műhelyek és irodák céljára használják. A javításokat, a motorok bejáratását a szabad ég alatt végzik.

A szilaj pásztorkodás állítólag igen előnyösen segíti a lovak és szarvasmarhák fejlődését, de szakemberek állítása szerint vajmi keveset használ a járműveknek. Egyetlen szabadban javított dömper, vagy vontató sem lesz edzettebb attól, hogy ráesik az eső, vagy a hó. Ellenkezőleg, A dolgozók egészségére káros, az értékes gépek pedig tönkremennek...

Ki felelős azért, hogy másfél éve ilyen mostoha körülmények között dolgozik a „Földgép" Vállalat javítórészlege? Már évekkel ezelőtt szó volt arról, hogy korszerűen felszerelt javítótelepet kapnak. Amíg ez elkészül, a Fővárosi Tanácstól „albérletbe" kapták ezt a Soroksári úti telket, melyre az illetékesek csupán az ideiglenes felvonulási épületek felállítását engedélyezték. Azóta eltelt egy egész és egy fél év. Volt egy tél, két ősz és másfél tavasz. A nyárra nem lehet panasz, mert akkor szinte jól esett a szabadban dolgozni. De télen, amikor fagyott, vagy amikor az őszi esőzéstől, vagy a tavaszi olvadástól felázott az udvar, nem a Soroksári úti telep volt a szakma legideálisabb munkahelye.

A vállalat vezetősége sokszor fordult segítségért az Építésügyi Minisztériumhoz. Eredmény: a minisztériumban ismerik a panaszt és azzal mindenki egyetért, hogy az áldatlan állapoton változtatni kell. Ettől az egyetértéstől azonban még mindig nem javult meg a Soroksári úti telep dolgozóinak munkakörülménye.

Budai Tibor

Válasz, amit mindenki hallott már

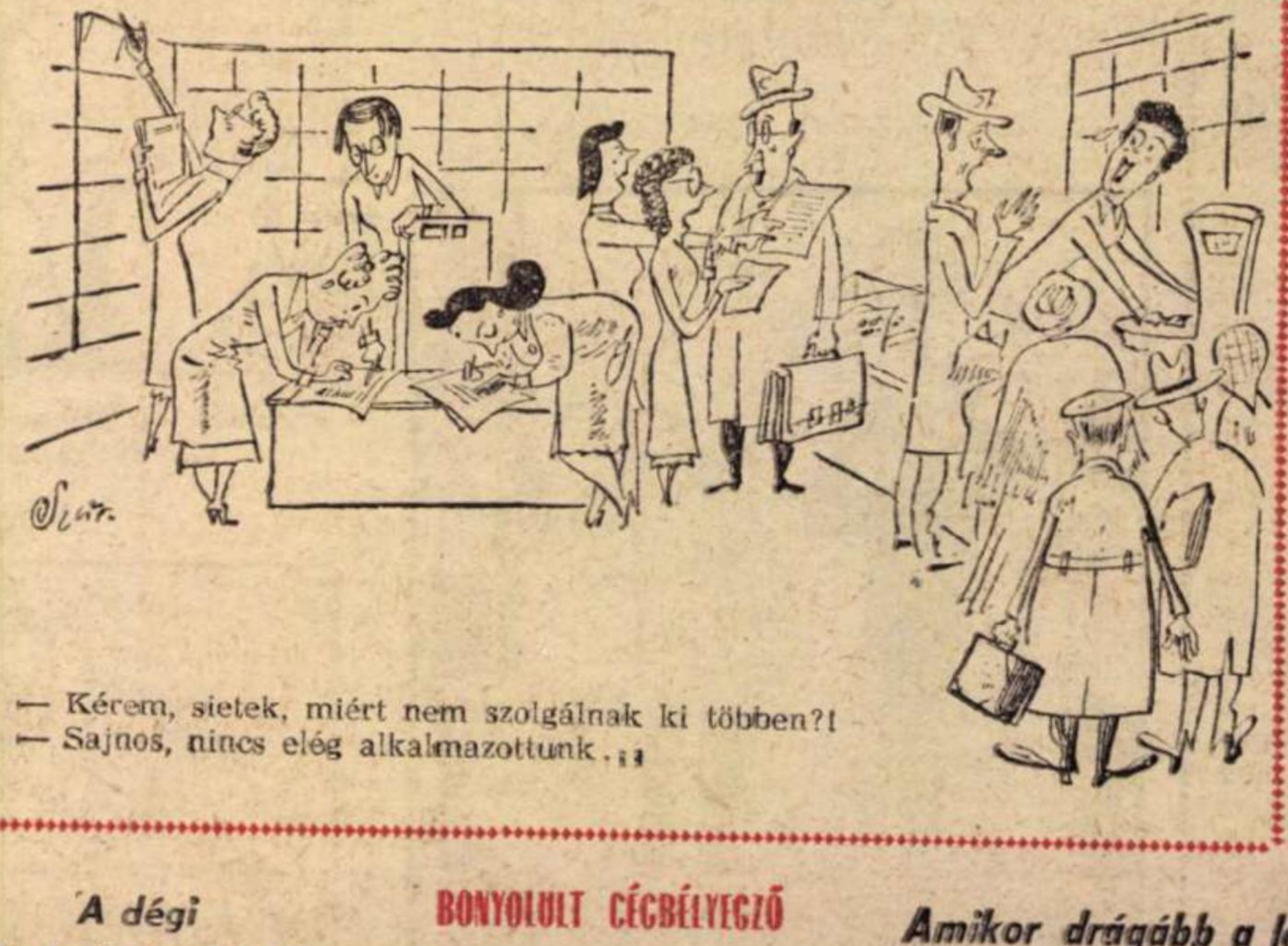

— Kérem, sietek, miért nem szolgálnak ki többen?!
— Sajnos, nincs elég alkalmazottunk...

A dégi vándorló padokról

Hát erről rögvest rigmust írni kell,
a téma szinte ritmust érdemel,
rímek közt akarok elmondani
egy tűrhetetlen helyzetet, ami
Dégen található. Négyszáz gyerek
epedve várja: padot vegyenek
az iskolának és minél elébb
a tanács tartsa meg ígéretét.
A régi, korhadt és szeggel teli
padokat múzeumba viheti,
használni azokat úgysem lehet,
el sem fér rajtuk a diáksereg,
s kénytelenek kölcsönkérni padot.
Például az MNDSZ adott,
használják is a kölcsönt boldogan,
de örömüknek hamar vége van:
mert hogyha ott épp gyűlést tartanak,
diákok hátára kerül a pad,
s ahonnan hozta, cipeli oda
az egész általános iskola.
Utána újból vissza az egész!
E cipekedés fárasztó, nehéz,
itt egy figyelmeztetés, jótanács:
sürgősen intézkedjék a Tanács!

BONYOLULT CÉGBÉLYEGZŐ

Az V. kerület, Rosenberg házaspár utca 13. szám alatt egy vállalatot találtunk, amely így nevezi magát:

„Fővárosi Tanács VB Csarnok és Piaci Vállalat, Budapest, miatt felszámolás alatt lévő Piac Igazgatási Iroda és a felügyelete alá tartozó vállalatok".

Ezt a zagyva szöveget olvashatjuk a vállalat cégbélyegzőjén és ezt nyomják rá a hivatalos iratokra is. Dicséretére legyen mondva a névadónak, aki ezt a remekbeszabott elnevezést kiagyalta, hogy ha a vállalat neve hosszú is, tulajdonképpen mégsem olyan hosszú, mint például Tolsztoj világhírű regénye, a „Háború és béke". Azt azonban feltétlenül szóvá kell tenni, hogy az ilyen mondatnak („miatt felszámolás alatt lévő Budapesti Városi Tanács..." stb.) az égvilágon semmi, de semmi értelme sincsen.

Szilvási László
Budapest,
IX., Nagyvárad tér 1.

Ludas Matyi elintézte

A pilisvörösvári filmszínház berendezésével foglalkozó cikkel kapcsolatban közöljük: a székeket kicserélik és a mozihelyiséget is ez év II. negyedében tatarozzák.

Pest megyei Moziüzemi V.
Ujszászi Gyula ig.

★

Köszönöm közbenjárásukat! A silózási díjat kifizették.

Szarvas Sándor
Gomba

★

A motorkerékpár átigazolásához szükséges iratokat megkaptam. Köszönöm gyors segítségüket.

Szekeres János
Pásztói Á. G.

Amikor drágább a leves, mint a hús...

Február 23-án tíz darab Általános iskolai jelentkezési lap a középiskolai továbbtanuláshoz elnevezésű nyomtatványt rendeltem a 45-ös számú Veszprémi Kiskereskedelmi Vállalattól. A nyomtatványt pár nap múlva megkaptam. De hogyan? A mindössze 4 deka súlyú nyomtatványt a vállalat ötletes módon csomagként, szállítólevéllel adta fel. Igaz ugyan, hogy a megrendelt tíz darab

helyett huszat küldtek és ezt jó vastag papírba csomagolták. A küldemény súlya így 10 deka lett és a számlán ott díszelgett, mint külön felszámított összeg: csomagolás 1.60 Ft. A 2 forint értékű nyomtatványért postaköltséggel együtt 9.90 forintot fizettem.

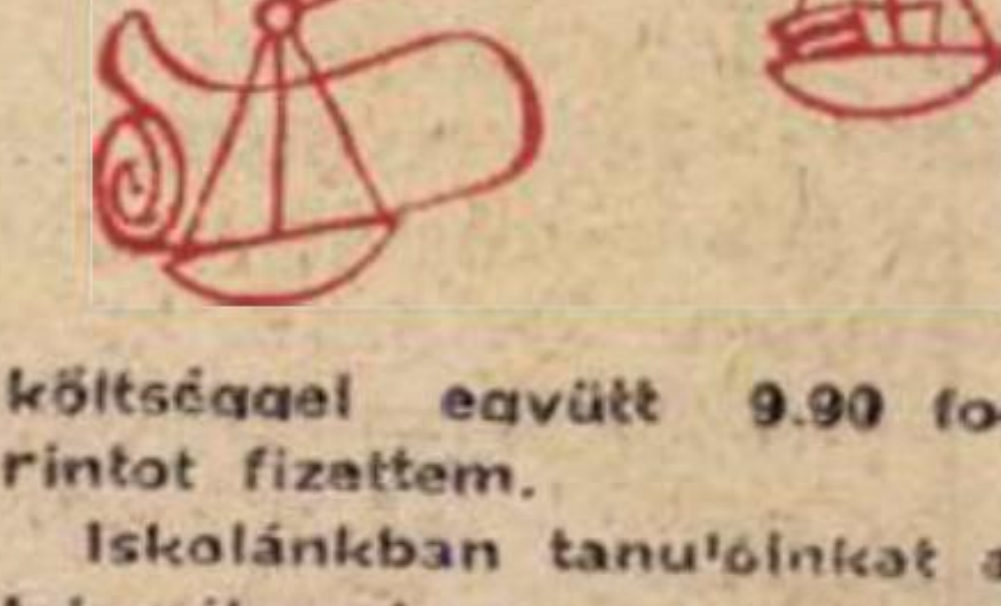

Iskolánkban tanulóinkat a takarékosságra neveljük és mi, pedagógusok ezen a téren is igyekszünk példát mutatni növendékeinknek. Ez az ügyet is elmeséltem tanulóimnak, hogy ezúttal is példát — elrettentő példát mutassak nekik...

Molnár Lajos
ált. isk. ig., Bazsi

Élelmes vevő

Ujsághír: Korai-vaskorból származó tűzhelyet találtak a keszthelyi téglagyári agyagbányászatban.

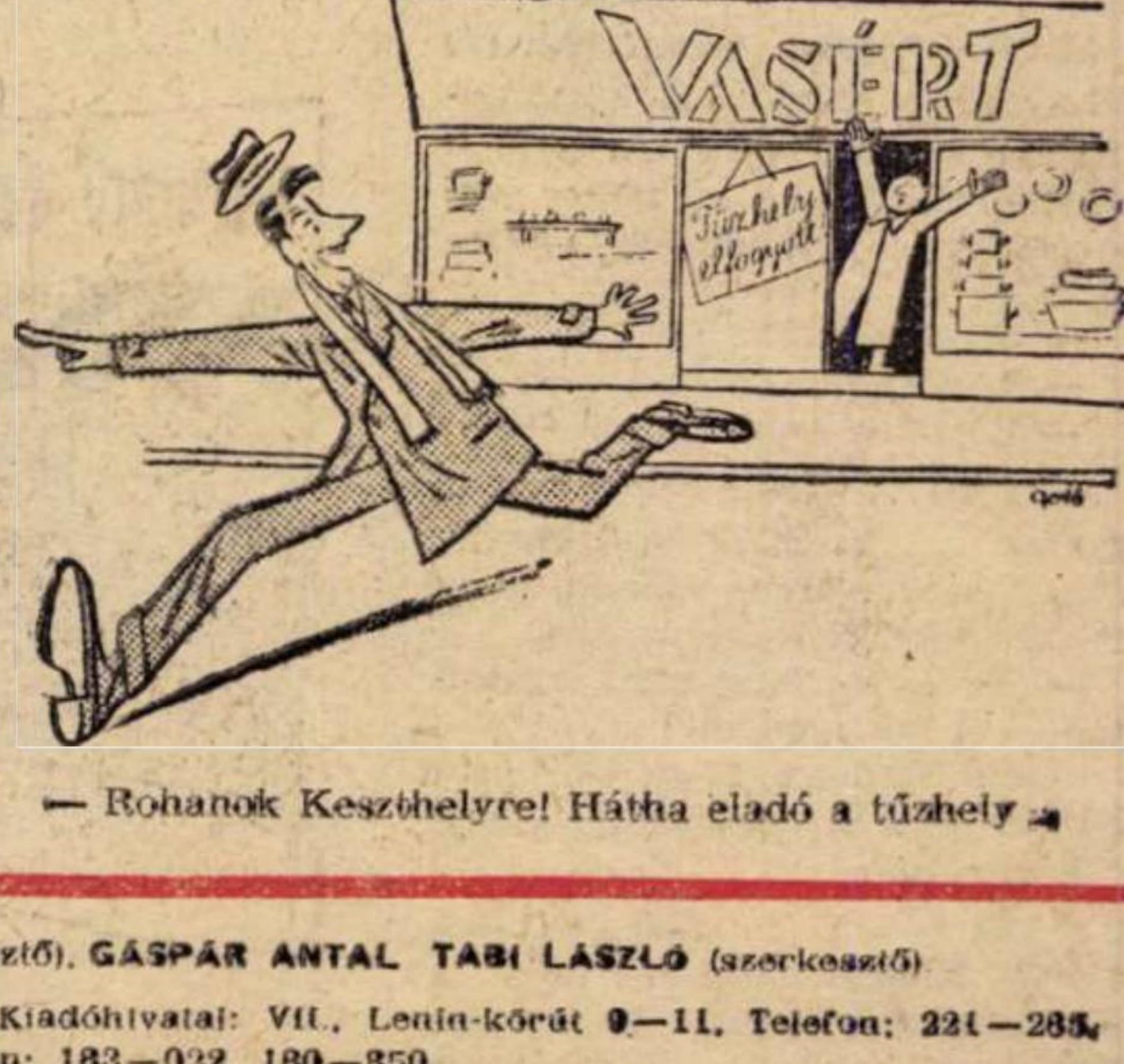

— Rohanok Keszthelyre! Hátha eladó a tűzhely...

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság GÁDOR BÉLA (főszerkesztő), FÖLDES GYÖRGY (felelős szerkesztő), GÁSPÁR ANTAL TABI LÁSZLÓ (szerkesztő)
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója — Szerkesztőség: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 222—271. 221—283. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 221—285.
Terjeszti: Posta Központi Hírlapiroda V., Lapterjesztési ügyek: V., József nádor tér 1. Telefon: 183—032. 180—850.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 405.000
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.